

Сергій Миколин

РОЗДУММ

Поезії

Видавництво
“Волинські обереги”

2018

УДК 821.161.2
М 594

В авторській редакції

Миколин С.

М 594 Роздуми : поезії / Сергій Миколин. – Рівне : Волин. обереги, 2018. – 140 с.

ISBN 978-966-416-536-2

Віршована збірка Сергія Миколина «Роздуми» є продовженням його тематичних доробок духовно-пізнавального спрямування, зокрема: «Дорогами життя», «Розмова двох», «Плин життя», «Ось?.. Істина!», «Духовність Людини», «Про дітей», «Щастя – смисл життя», «Спомин про любов чи її химера», «Думки», «Слово», «Про політику», «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя».

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-416-536-2

© Миколин С., 2018
© «Волинські обереги», 2018

*Шукаймо все, до чого Душа кличе
і не боїмось зробити свідомий вибір,
бо знаймо, що кожен крок в житті
є оберігаємим Творцем.*

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

**Поки ми живі,
поки у нас струмить життя,
то воно нами пише словами
і слід лишаєм кожен на Землі
саме своїми різними ділами.**

Всі книги ці,
написані із нами –
є роздуми нашого єства,
є відчуття і знання
тіла і свідомого ума.

Це є те, що Душа зуміла
нам дати у цих словах,
це те, що вона змогла прийняти,
щоб людству передати
для очищення Душі і Тіла,
для очищення свідомо
наших дій щомиті
у житті своєму й інших.

Запрошуємо читати їх усіх,
приймати, як підказки у життя,
бо це є перші кроки
до щасливого і гідного буття.
Ми словами цими,
поривами Душі
на поклик Святого Духа
несемо в поміч слова оці:
прийміте, як чистоту духовну,
як енергію життєву
допоки живі і свідомі
на путі оцьому,
який життями
є для кожного із нас.

Прийміте доброту і милість,
прийміте чистоту і справедливість,
як предтечу любові стану,
як спосіб, як основу
у творінні життя свого,
як шлях у лоно Духа
духовністю порухів своїх
на стежечках життєвих,
звіряючи слова й діла свої
із совістю своєю.

Благодаримо усіх,
хто живе у Благодаті,
хто читає оці книги
і приймає як орієнтир життя,
то Благословляємо від Творця
в буття щасливе
на радість собі і дітям,

батькам і близьким,
на радість Святому Духу.

Бажаємо усім і всьому,
яке є живим і дише
Господи Тобою –
щастя й радості в житті,
любові і здоров'я
Тілу і Душі,
доброти і милосердя,
достатку у потребах
із можливостей своїх.

Бажаємо їх сприйняти і прийняти
і з гідністю нести,
роздаровуючи всім
і самим застосувати,
то діями такими
і якостями святими
ми зуміємо пізнати істину святу,
що ми і є Творця діти.

В добру путь любі друзі!

РОЗДУМИ

Роз-думи мої –
це наші різні думи
про те, про се
і всіляке різне.
Але деколи приходить думка,
яка дає натхнення на цілий день,
а буває пройде день
і ми у ньому ні телень,
хоча буває гірше,
коли весь у злобі й гніві,
або у замислах лихих,
від яких втікти не маєм сили
і відчуваємося так,
неначе по душі
дерлися коти
своїми гострими пазурами.

Для чого ми живемо
у цім єднанні тіла, ума і душі?
А відчуття, можливо,
і підштовхують нас далі жити
ніби сам Сущий кличе
і не кличе, а закликає, манить,
щоб писали ми словами цими
у рядки формували думки,
а там книжки ...
– і все це було у нас роками.
Видно Всесвіт так захотів
і ми до цього є готові,
бо напевне слід лишити маємо
ми в людській спільноті

його слова мудрі,
повчання і настанови
на кожен день і на всі роки
для кожного окремо,
а загалом і для всіх.
І так приємно було і є нам з вами
на папері слова ці класти,
і так піднімаюче спішити
з благодаріннями вкупі,
що руки ці
є тим засобом для Бога,
щоб все це передати людям.

Написати написали,
але читати відчуте
зовсім не бажалось
і в проміжках невеликих,
дивлячись на стопку книг,
у нас сльоза не одна скотилась,
бо ж відомо – люди їх читають,
а відчуттями своїми поділитися
публічно все ж боязнь мають ...
А ми все спішимо, спішимо...
Твої задуми і зміст духовний
до умів людських донести,
та гіркота все частіше
до нас і у в нас входить,
що не бачим змін раптових,
хоча чуємо й знаємо,
що люди саме цих
слів від нас чекають.

Вже хочемо тілом вмерти гідно,
як записано на матриці Душі.
Хочемо вмерти, бо важко ці пізнання
з собою у житті носити.
Якби їх люди сприймали і приймали,
то важкість ця відпала б,
а поки живі і здоров'я є,
то продовжуємо писати
з непростими відчуттями,
що ніби воду ллемо у пісок,
не бачачи, о Сущий,
діамантів мудрості на ньому.
І так обставини оці
стискають серденько і Душу,
що відчуваємо єством,
що ніби час прийшов померти.
Та Ти чомусь, о Мудріший,
все не відпускаєш тіла,
Душу до себе теж не забираєш.
І знову ручка у руках,
і знову думка у рядках –
і ми приходимо у стишення ума ...
і далі пишемо вірші,
приймаючи свідомо,
що це, напевно, є теж Твоя воля.
Ми лиш міся в тому,
щоб слід залишити у книгах
і присутністю своєю –
не так на день, а на віки,
бо не просто, ой не просто
уми людські освічувати
благодатними рядками і словами,
щоб душеньки людські

змогли затріпотіти в щасті
від слів їх і на ділі,
щоб люди змогли
Творця бачити у собі
і в собі подібних.

Та відчуваємо і знаємо,
що в цей момент тривоги,
який є весною нам, як сівачу,
то засівати оце поле,
яким є ця Земля... і далі...
Не ми одні вийшли із пером і словом,
щоб людську ниву засівати –
Ти, Боже, не одного сівача послав
і ми цим розумінням маєм радість,
бо Ти, о Творець наш,
несеш спасіння людству і усьому
такими ось словами.

Спочатку було слово
і закінчиться життя людське
теж зі словом на устах чи в думці.
Досить добре є, коли слова оці
зросли в житті, чи навіть на одрі
в сутності нашій
і прийнятими вони є нами, як факт,
що Духовність кожної людини
є частинкою Духу світового,
бо Духовність світу творить все живе,
а не тільки суть людська.

ДУХОВНІСТЬ

Духовність – є слово складове
і має у собі воно зміст і суть прекрасні,
бо має «дух», «о» – (про), «в» (прояв), ність –дії,
як прояв життя на Землі і у Всесвіті усьому.

Духовність – є наповнення і рух
енергій світових у всьому –
що око може бачить, чути ніс і вухо,
що відчуттями є в дотиках і смаку,
що психікою людина сприймати може,
своїм умом чи відчуттями серця і Душі;
вона проявляється у якостях прекрасних:
в любові, радості і щасті,
в милості, милосерді і доброті,
в погляді приємному і в лагідній руці,
в творчих діях кожної людини,
в танці листочка на вербі,
в запахах квітучих – черемшини і калини,
липи, акації і сосни,
хризантеми, троянді і багні,
в красоті людського тіла,
в кроні дерева і в польових просторах,
в грайливім прогулянковім танці
зайчення молодого,
у тій метушні мурах,
чи бджілок – комах божих ...,
у вітрі, сонці і воді ...
І так у всьому можна бачити і чути,
відчувати, сприймати і приймати
те, що струн Душі торкає
і настроїв у житті і для життя піднімає.

Духовність – це є та енергія світова,
яка є у всьому й скрізь –
вона і є тим орієнтиром
у кожному житті,
яка веде усе живе
на тому позитиві,
по яких кожен свої діла звиряє,
до неї ми ростемо роками і життями.
Вона не є мета і ціль,
хоча людина в пристрасті своїй
і в намаганнях Дух людський занепасти
підміну робить, загрознє сам факт
проявів духовних:
у любові пропагує секс, задоволення і ситість;
суть Духовності святої описує законами й канонами,
моральністю, послухом і страхом;
до доброти і милосердя прив'язку робить,
щоб кожен так робив, як традиції і закон гласить,
то на тім світі матимемо скарби???,
або і в цім світі нам можуть дати
склянку молока наші діти,
а може й ритуал погребальний виконувати будуть –
і все торги, і все вигода
марає Духовність Всесвіту цього.
Але ж нею не можна володіти
і на неї не має права власності людина,
деревина чи тварина ...;
не може нею управляти
ні пророк, ані месія,
ні християнство, ні конфуціанство ...,
ні партії всілякі, ні общини ...,
а лиш приймати в означених ділах –
і в ділах, предметах, словах і думках

іншим ці блага роздавати.
Тому Духовність і є Той Бог,
який у всьому й скрізь:
для якої нема кордонів міждержавних,
нема різниці в партіях, в націях і мовах –
цих мнених поділах суспільних,
бо подивіться,
що тільки людство ділиться саме в собі
на вигоді й користі,
з яких зростають слуги Диявола лихого:
уряди, закони і канони,
зло, гнів, зависть, осуд, ворожнеча,
проблеми, негаразди, війни ...,
в Душах, в сім'ях колотнеча,
а серед інших учасників життя
цього ж менше є.
То саме наявність негативу у суспільстві:
проблем, негараздів і хвороб в людському тілі
є свідченням того, що якості духовні
людина не приймає у своє життя –
то чи ж не може пан-людина
смиренністю в Душі
і в творчих діях доброти творити?
Може ... й знати знає,
та Творця і себе, як Творця, не хоче розуміти,
залишаючи часто слід
життям своїм в проявах хороших і лихих,
тягнучи з собою різні негаразди,
наносючи шкоду собі, природі і духовності усій
і живе, як всі ...,
нагадуючи цим схожість
на тваринне стадо у всьому,
але ж людина індивід в поступках духовних,

бо вона істота є свідома,
яка може кожен крок життя свого
Духовністю звиряти,
яка може зберегти життя своє
і іншим – поведінкою своєю,
приймавши відкрито якості духовні
і це дасть людині можливості великі,
а, можливо, і потреби будуть
у кожного із нас маленькі,
бо зовсім не вклади в банках,
не котеджі і заводи власні
приносять спокій і умиротворення Душі
й Життю нашому перед смертю,
а тільки тиха благодать за вчинки наші,
які Духовністю покращені.

ЗМІНИ У СОБІ...

Знаймо люди, знаймо,
що рано, або й пізно
змінитися зможе все
у нашому житті
і в цілому на Землі.
Так, ми втомились, розчарувались
бігати у житті за звабами,
які відкриває світ
політиків корисливих
і ум наш тяж цього хотів,
та щось в реальності життєвій
не пускало нас розкіш мниму
втілити в життя –
і ми збайдужіли до всього,

бо душеньку закрили ми від Бога
бажаннями своїми ...
покотились сльози,
розпач догризав усе те,
що ми називаєм совістю своєю,
правдоньки захотілось,
справедливого і гідного життя.

То знаймо люди, знаймо,
що прийде пора,
що ми відректись схочемо від світу і життя,
від тих відносин і забаганок,
бо вмінь і сил не маємо для них
і сидіти захочемо у тиші,
неначе криси злі в норі своїй,
то просимо – виходьмо до сонця
і воно загляне кожному у вічі,
посміхнеться і висушить сльозу
і ми зуміємо побачити
ницість свою людську,
відчуємо душі страждання,
то сльози зникнуть
і руки захочуть щось творити,
щоб Душеньку зігріти
добрими ділами.

Тоді згадається покликання людини
і життя змінить орієнтири,
загояться рани на Душі
зміняться погляди на все,
якщо ми зуміємо
самі себе змінити,
то саме з баченням таким

і ділами чистими і щирими
змінити світ зумієм ми –
то змінюймо думки, слова, діла,
і змінюймо найперш в собі.

- - -

Знаймо всі,
що життя у кожного одне
і як би з іншими життями
воно не перепліталось,
то воно моє
і ми у ньому будівничі.
Не треба слухати нікого,
бо не можуть вони знати
моїх думок, страждань Душі;
не можуть відчувати
злості, гніву і страждань;
не знають болі, чи радості моєї;
не знають того, з ким я теплотою поділився,
кому пораду дав життєву,
коли промовчав на образі,
бо тільки я робити вибір можу:
кому сказати, на кого накричати,
кого чекати, чи любити,
і тому ми і пишемо для всіх,
що життя одне
і в ньому маєм зрозуміти,
що ж означає слово – ЖИТИ.
А життя моє і воно одне,
бо так нам Суцций і запише.

Не можна зупинити життя в цілому.
Помремо ми, то на зміну йому
Душа знайде інше тіло

і змінить життя таке,
яке вона мала і донині.
Життя все ж не підвладне людям,
а Душа тим паче.
Але Сущий дає таку згоду,
щоб на краще ми життя міняли,
щоб у житті одному
ми кожен Душеньку свою плекали.

То цими пізнаннями
кожен має жити
і життя гідно маємо прожити –
оце одне, бо іншого не знаєм.

У ДОРОЗІ

У дорозі, як і в житті
віддаваймо тепло тим,
хто зігрітись хоче.
Віддаваймо тепло Душі,
віддаваймо ізповна,
бо його із нас не убуде.
Навіть, якщо своя Душа болить,
то віддаваймо, наскільки зможем.
Даваймо у теплі пожити тим,
хто ще свою Душу не відігрів.
Отоді ми й відчуємо смак,
колір, теплоту й подяку
людської доброти.
Бо добротою ми
підживлюємо світло у Душі
і іншим дорогу ми освітим –
хай ідуть із нами і за нами;

допоможімо добротою і в них
лампадку Душі засвітити
і попросимо усіх
світлом доброти ділитись.

Навіть, якщо не вистачає змоги
освітити собі і ближньому дороги,
то зі свічі полетить у простір
маленька частиночка тепла,
яка зігріти може
тих, хто до Тебе іде Боже,
бо і там, можливо, йдуть
бездари, лихі, сліпі,
бо нема шляхів простих і ясних,
особливо в тих, хто хоч раз себе почув.
То для того у житті
є і благі люди і святі у колосі пшениці,
які вже знають путь
і іншим в лампадочках несуть
енергію життя на планеті.

ЗУСТРІЧАЙМО РАНОК

Зустрічаймо ранок до зникнення зорі,
бо зустріч ця із днем новим
несе магію життя.
Доброго дня, Земля,
Всесвіте прекрасний,
Боже милосердя і добра,
будь чистим, світлим, як і ранок,
який усіх будить, збадьорить,
покличе всіх до праці.
Ми Тебе вітаємо,

ми Тебе зустрічаємо,
Тобою ми живемо,
а потім засинаєм і знову стрічаємо.
Ми щасливі у собі
кожен день так стрічати –
хай музика любові у нас грає,
хай єднає серця людські
для миру на Землі і доброти,
тримаймось пари наскільки можна,
бо цілісність життя
тільки так спізнати можемо,
прямуючи у майбуття...

Посміхаймось люди всі
і доброго дня бажаймо всьому,
дому рідному такому,
який розмістився у Душі,
як відображення дня нового,
який ми ранком зустрічаємо усі.

День у день приходить ранок,
то починаймо із славословіння і подяк,
що ми живі й здорові,
що з Сущим ми у змові
діла нові, добрі творить готові.
А найперш привітаймося з тим усім,
що перед очима встало і з тим,
що відчуттями в нас заграло –
воно до нас говорить вітром,
силуетами, зорею і промінням,
сирістю тією, яка водою є,
яка нас омиває руками Творця.
Ось так поспілкувавшись в передранні,
чи то полюбувавшись тим, що є,

ми відкриємо щось нове для себе,
то зможемо прийняти знову в згадці,
що милувало око, вухо, або Душу
і що приємно нам було від того.
Подивімося на схід ясніючий,
який вже зірки почав ховати
і сонце до нас качати,
а там і пташина несміливо
голос подає,
то це нагода,
якщо хор підтримає різноголоса,
бо це марш у зустрічі дня нового.
То набираймо духу і ми повні груди,
бо і нам пощастило з усіма день зустріти
і попасти в потік благоприємний.

О, це щасливий ранок,
як момент народження дня нового.
Тут і роса на траві до нас добігла,
повітря лице нам освіжить,
сонце блимне до нас оком,
ніби нас ранок новий
на день прийдешній благословляє
і день пройде на диханні одним,
і нічка промайне без кошмарів,
а там і ранок знову,
бо істина дня одного в тому,
що він є мікро життя усього.
А ранок приходить знову й знову
і на природі, при зароджені дня нового
Душа радістю й теплом зігріта
в долонях Суцього з любові і добра.

ОСІНЬ

Годинник у Душі
торкнув нас смутком:
у природі відмирають
дерева своїм листом.
Бовваніють каштани чорні
і ясени зажурені такі
своїм візерунком перистим,
і тільки клен одів корону золотисту,
як подобає королю,
а неподалік його канцлер-дуб
теж в шубі листяній,
шанований у лісі за свою мудрість.

Чогось так тяжко на Душі
і смуток покриває усі дні
нашого життя на схилі літ,
що відчувається закінчений політ
думок і справ людських
і неначе не хочеться дивитися на них.
Думки ж зупинити хочемо,
та ми зупинити життя не в змозі;
чогось невесело сприймаємо
і діла хороші,
а ум свідомий нам говорить,
що не можна в такому стані
Душу з тіла відпускати,
яка в життя нове і молоде
цей смуток запізнілий приволоче,
а так хочеться усім єством
радість життя всім передати –
і є щасливих днів й моментів
у нашому житті багато.

Є що згадати,
то в подяці людям й Богу
шлемо доземний уклін
і хай Душі дозволить він злетіти
на цім акорді музики життя
у невідому вічність Всесвіту цього.

І жив
і ніби і не жив.
Не знаю
і не пам'ятаю.
Хоча і радість,
і завзяття було
в житті нашім.
А думки все ж нас мучать,
як дожити цей залишок життя.
Що ж таке життя?
– це мить.
І це ми маєм зрозуміти
на схилі літ.

Відвідав одного разу мудреця
багатий гість заїжджий
і він побачив там одну кімнату,
шафу із книжками,
стіл і два стільці затерті,
маленька софа для відпочинку,
то він спитав: « Це все у тебе,
що зумів ти при житті нажити?»
«А де ж твоє, коли перед мною став?» –
спитав мудріший.
«Моє...? Але я тут проїздом.
Я тут турист звичайний».
«І я теж» – почув гість заокеанський.

ЗАСВІТИМО СВІЧУ

Засвітимо духовності свічу в собі,
тоді й знайдемо допомогу і спокою собі.
Свої достоїнства перш за все
навчимося ми лічити
і порухи свої хай будуть добротою вкриті,
тоді можливо і побачимо Україну в щасті.

Пізнаймо шлях до Бога,
через доброту
і її приймімо
у життя своє,
бо вона радість нам дає,
а це енергія творіння,
яка ошчаслиблює усіх.
Щасливі такі люди,
бо любов пізнали
і в тому наша місія усіх –
з доброти наш шлях
має бути у духовність,
а через неї люди прийдуть
до добробуту і миру
на Землі
і в собі.
Доброта – це шлях,
який веде до пізнання
радості і щастя,
бо вони поріг
у дім любові.
Спробуймо кожен
бути добрим
і хай кожен

творює доброту,
щоб у цьому пізнати щастя,
бо щаслива людина любить,
з любов'ю творить,
з любов'ю робить все,
що є потребою життя.
Така людина є любов'ю
і дітям Бога є по суті й змісту.

І ми щасливі тим,
що світло Духа
в себе прийняти зуміли,
що освітити іншим
путь ми можемо
ось цими
словами,
писаними нами,
які ідуть з Душі,
зі Всесвіту усього,
проводячи ниточку свою
у лоно Духа святого
і говорять слова молитви
своїм умом свідомим
і станом тіла.

ЛЮДИНА

Людина є сіль
світу цього
і вона духовністю своєю
має можливості великі
світ покращувати щомиті,
або в гніві й злобі
нищити навколо себе
навіть те,
чим сама живе.
Бо сіль у міру,
то покращить життя усім,
а як мало солі,
то слабість духу наяву.
Однак багато солі,
то велика шкода
прийде всім.

Людина – є проект,
є намір і можливість
Духовність ткати
з узорами життя
і радості людської.

Це є зустріч енергій різних
і як зустріч таких енергій,
які свідомо
життями можуть управляти;
як зустріч енергій тварних
і енергій мудрості святої,
а людина є носій потужний
енергій негативних,
що шкоду робить

собі й Природі –
і все це в реалізації
намірів лихих,
яка готова повбивати всіх.
Вона це й зараз робить:
у зависті до інших рубає ліс;
у змагальництві гнилому,
щоб отримувати врожаї високі;
висушує болота,
які накопичувачами води
є на планеті;
землю нищить гербіцидами
і себе теж;
повітря каламутить
відходами пластику і бензину,
щоб задихнулись всі,
щоб життя зупинити
усьому на Землі,
назбиравши стільки злоби
у собі і на Землі,
назвавши свого бога Сата-ною,
що є Ди-я-волом людським
у її ж «творіннях».
Бо тільки до цього в злобі спромоглася,
хоча по суті, вона й собою
не може управляти,
а більше здатна руйнувати –
і так тихенько
пиляє ланцюг Природи,
який розірваним може стати
в кожную мить,
яку вже й апокаліпсисом назвали,
як результатом дій людських.

То зараз і тепер кожен з нас
має усвідомити небезпеку цю,
бо зло в собі і всезагальне зло
знищенням буде злом, як в собі,
бо доброти здолати
воно не є здатним,
хоча лозунги таємні носить
у завісті своїй
доброту і справедливість оббредати.

Людина є вершиною в Природі
і є проходом тим свідомим
між мирським і духовним,
яка Духовність у кристалі
чистотою може нести
в прекрасне лоно Духа.
Пророцтво не є кінець,
пророцтво по суті є
попередженням для людства,
і не Творець пророцтва ці «звершає»,
а людина в активності своїй,
яка приходить у її діла
з суєтливого ума
від зневіри і розчарувань,
від відстороненості і пасивності
у гніві, жорстокості і злості
людина знищує усе,
розв'язавши мішок Пандори.
Тому так ствердно скажем,
що це людина так страшно робить.

Ми в молитвах благаємо вас люди:
моліться всі, поки живі,

поки розуміння іще є,
то спасаймо самі себе
і Всесвіт цим спасемо,
який від нас цього жде
і словами цими наущає.
Добротою шлях життя встелімо,
ближнього і ворога любімо,
бо жертва й ця потрібна,
як молитва перед смертю
в окремому житті –
і вона потрібна кожному із нас.
І тільки кроками, як ліками такими
людина здатна гниття своє зупинити.
Відважуймось... Хоча б таємно,
якщо страх іще проймає
і цим відстрочити зумієм
той день і час,
коли такі ось дії
дадуть врожай хороший ...
і закінчатся ці війни між людьми,
які тривають на Землі
в цивілізації оцій
уже біля семи тисяч літ,
бо є шанс у щасті жити,
якщо ми це приймемо у себе,
як спосіб жити,
як вміння мир творити
потомкам нашим.
Зрозуміймо ми,
що тяжко ми жили,
і що ми є тим ґрунтом,
і здобою для Духа,
щоб Землю зберегти,

щоб життя залишити
людське в потомках наших
і це є по силі кожному із нас.
І не киваймо ми на когось,
і не стидаймося щораз
слово добре всім сказати,
і в намірах хороших
свою працю в кожному дні
благим творінням освятити.

БЛАГОДАТЬ

Благодать ми не можемо купити,
не можемо її і заслужити –
вона у нас є з Душею
у сприйняттях, прийняттях і відчуттях.
Благодать, як кожна якість Духа
возносить нас,
дарує нам довіру і натхнення,
здоров'я і творчості порив,
задоволення і щастя –
і ми живі, і ніби зарядились,
то дякуємо за стан такий
і за ці відчуття благодаті.
Дякуємо думками, словами і ділами,
бо саме Божа Благодать
цим помножена вже нами
і шириться у Всесвіт,
і летить до тих,
хто потребу у ній має,
щоб рости, щоб спізнати,
щоб зрозуміти і прийняти

те, що у Всесвіті великім
є енергія така,
яка дає нам устремління нести,
яка дає нам силу й міць ума
рідну душеньку ростити
і це знати, що вже лишень ворсинка,
маленький корінець,
листочок, чи може брунька,
квіточка та зверху,
чи гумус між корінням,
дощик із хмаринки,
чи сонечко з небес,
чи той легенький вітерець,
що нас в житті гойдає
і кисень для життя приносить,
чим тіло наше укріплює
для нашого буття
і продовження життя в плодах
і дітях наших.
Тому і просимо усіх:
шукаймо благодать у всьому,
поширюймо її і леліймо,
бо це наше умиротворення Душі
і спокій творчий у житті.
Такий ось зміст у цьому слові –
благо всім роздавати,
а місце блага в нас
не може пустувати,
бо Всесвіт нові блага нам несе
і ми їх вміло маємо приймати,
як та рослина або деревина,
яка чекає вітру, щоб їх плоди
по земельці рознести

для продовження життя.
Ось так уміло, мудро й мило
Сущий кожного веде
по стежиночках життя,
коли ми у благодаті.
Тих, хто всіх благословляє;
тих, хто мудрий й добрий
люблять всі і Бог,
бо посилає він їм
життя ніби особливе,
бо в них і шлях до Бога
по іншому іде.
А вони такі прості і милі,
що благодать із них рікою лине.
І в цьому прийнятті земному
ми досвід хороший маєм,
мудрості людської набуваєм
і світліша наша путь,
то це і є той стан людини,
як стан Творця і Бога.
Життя – це святість наша,
це наше покликання у світі,
це і можливості теж, і наші.
Є життя, то це і є енергія ота,
яку ми Богом називаємо,
бо лишень живий, рухливий може,
а дехто й вміє Благодать творити
і цією благодаттю іншим
життєвий шлях освітити,
показати той путь широкий,
який зуміли ми пізнати,
бо і сам шлях в нашому розумінні
не є тим шляхом,

яким ми мали б то неначе йти,
бо це і є те місце у Всесвіті великім,
яким ми і можемо хоча би трошки
іншим освітити, маючи свічу у собі.
Тоді людина справами відходить
від законів суспільних
і канонів релігійних
і живе як Творець її навчив,
прямуючи в його тенета
з добротою несучи
злеліану благодать і святість
у Всесвіті оцім
мертвим і живим
і тим, кого й чого не бачить,
як і тим, кого торкнутись може.
Бо любов і щастя ми спізнали з цього,
доброту і милість засіваючи щомиті –
того і бажаєм всім вам,
діти Бога Духа нашого святого.

ПОВЧАННЯ

В ен містечку училище медичне,
таке собі маленьке
вже будоражить років з десять
фінансові і кадрові проблеми:
то гуртожиток забрали,
а там... і невідомо хто
навчальні корпуси продали;
а далі земельку до самих стін
бізнесу віддали,
бо і пофарбувати їх уже нічим;

а щоб нечистоти відкачати,
то шланг гумовий
через вікна слід тягати;
директорів міняють,
неначе прапор;
колектив поділили
на тих і наших,
хоча одні і інші
зарплату в кулаці ховають –
видно, що похвалитись нічим.

Ось до цього діла
притча згадалася відома.
«Одного разу у цей заклад
медицини і науки
гість завітав невідомий
і спитав він у людини,
яка мила вікна й стіни
в коридорі темнім:
«Де директора знайти можна?»
«У дванадцять має бути дома».
Прогулявшись певний час,
незнайомець на вказану годину
завітав до директора додому
і приємно здивувався,
бо пізнав він в костюмі вже другому
мийника вікон й стін у коридорі.

Про що вони там говорили,
того не чув ніхто,
але через тиждень-другий
на адресу училища цього
прийшли гроші чималенькі

і не відомо від кого.
Та все ж скажемо поза строкою,
бо здивувався незнайомець той,
що директор робив усе,
що в його силах...
Незнайомець же людина Божа,
мав серце й душу беззавітну...
Отак би нам усім
там де живемо, працюємо і ходим
по можливостях своїх
попрацювати маємо сукупно.
А нам з цього випадку
повчання для порядку,
що змінити себе і інших
ми зможемо самі,
коли до справ загальних і своїх
підходить будем без користі.
Бо відомо всім давно,
що вигода і користь
людину тягнуть на погибель,
хоча і успіхи в таких все ж зримі,
але душеньки свої вони згубили
і радість втратять на одрі
за діла свої такі.

ПЕНСІЙНИЙ ВІК

Пенсійний вік людини –
це нове народження
в житті цьому
по новому дитини.
Це нова якість в розумінні
себе і інших,
інші можливості
у сприйнятті і прийнятті
слів, подій і фактів.
То чи так воно насправді –
напишемо оповідочку оцю.

Ось так одного разу
у черзі по пенсію
два дідусі інтелігентні
почали розмову:
«Мені вже за сімдесят,
а кожен день
почуваюсь, як студент».
І другий йому вторить
від стану молодого:
«А, що згадав роки молоді
і знову до дівчаток тягне».
«Зовсім ні.
Просто життя таке завзяте,
що навіть на ковбасу,
на ту, що з сої, як завжди,
грошей не вистачає».

СПОВІДЬ

Не раз питають нас:
«Чи дійсно ми в житті своєму
говорим й діємо саме так,
як пишемо для інших?
І звідки ми усе оце набрали?»
Це зовсім не «оце»,
бо це знання людські,
бо це Розум Сущого й Творця,
бо це мудрість наша
і істина всього живого.
А спитали ви зовсім неспроста,
бо це вас спонукала Душа ваша
для вашого ж ума
і вона нас кожного навчає
життя так прожити,
щоб духовно всі ми підростали
на радість батькам, собі і дітям.
Тому й рішили ми
с-по-відати-ся перед вами
і по-відомлямо усім,
що ці слова лягали у рядки,
писалися книжки
нашими руками,
а інше в нас прийшло Душею –
і ми прийняли,
заледь встигаючи писати
і лишень через роки
ствердно можемо сказати,
що це дійсно місія є наша,
бо легко зміни проходять в нас
і ми це відчувати почали,

та й устремління в нас
груди розпирає,
а в голові думки нові рояться
і на папір спішать вистилатися,
та і потреб матеріальних
ніяких в нас немає,
логіка й наука нами не заволоділа,
хоча рифма трошки шкутильгає,
але ми щасливі тим,
що змістом ці новели
істиною дишуть.
Тому й вільні ми у цьому,
щоб за помилку інші це не спізнали,
а ми і поготів,
бо на всі поступи духовні
ми відповідь готові дати –
і по суті і від суцності своєї,
яка зв'язок із Творцем має,
який її і направляє.

А наші з-обо-в'язання
перед Ним і людьми
книжки у прозі і віршах
людям дарувати.
Ми це й робимо
по можливостях своїх
і від потреби інших,
бо цим благословенне слово
поширюється межи люди,
щоб пізнати Бога словами цими,
а за ними благодать іде в життя наші.
Однак не скажем ми того,
що відповіді тут знайдуть прості,

бо дехто переріс їх духовно,
а декому іще рости й рости
і тільки декому вони є до Душі
й лягають легенько на Душу,
бо справами несуть приємність,
налаштовуючи устремліннями вперед
в лоно Духовності святої
з середовища людського.
Бо книги ці і життя оце
нам Сущим подаровані для того,
щоб спізнати і прийняти Духа,
як позитивне мислення й слова,
як діла й обставини житейські будувати,
бо ми будуємо умом своїм і руками,
а Сущий в цьому наснагу нам дає.
Ми хочемо, щоб книги допомагали нам
укріпитися і утвердитися в житті своєму,
зрозумівши, що щось невидиме
нам завжди допомогу шле
і воно ж від нас чекає,
щоб ми страху не мали
і в житті своєму
все з совістю звіряли.

Пишемо вірші, серце мліє
в тихій радості моїй
і ще до того, що ми простір
радості ширимо у світ
словами і радістю цією.
Ми храм будуємо для Душі
і даруємо його для всіх,
бо ми пізнали
і вас запрошуємо прийняти

у внутрішній свій світ
ці якості духовні,
які будують життя краще,
спокійніше і міліше.

Красивий і багатолікий
у проявах трунких
цей рай земний
і ми у ньому, –
і він закінчиться для нас колись,
то приймімо з нього
все хороше й пізнавальне,
бо це духовний капітал,
яким ростемо ми Душею.

Наповнюємо бажаннями рядки,
щоб бути із тобою, Боже.
Молюся і свічуся
в подяках і любові.
До вас, зірки небесні,
я очі повертаю
щоб відкритися собою,
бо щастям хочеться ділитись
з вами, з сонцем і небесами,
з людьми і кожною частиною природи,
і життям своїм
я стежечку торую
у Всесвіт і на Землі
і вас всіх туди кличе
теплий, свіжий вітерець
і журавлине прощальне «кру»,
і сонечко грайливе у воді,
і похитування віток на деревах,

і тихий шепіт зеленої трави,
бо й там комашки жваві
шукають путь до тебе, Боже.

Душа і ми зітхнули вже не раз,
що ці слова про себе не кричать –
вони лишень шепчуть
і нам навчитись слід
слова почути нашої Душі,
бо вона присутня нами у житті,
та все ж вона нас полонить
красотою небес і землі,
незайманістю своєю,
як і ці рядки в книжках –
нехай гучні, а деколи і злі
попадають серед слів благих,
бо так є в кожному житті.
Щоб благо пізнати ми змогли
і ці книжки й слова у них,
які наповнені тим змістом,
що Бог нам відкрив його
і він є чистим і святим,
і в нас залишився таким.

Можливо тут знайдемо
відповіді прості,
чи спонукання у собі їх знайти
і розпізнати психічну суть людини,
як і тварну її суть,
а також поряд з цим відчути
покликання у світ Духовності Святої.
І життя людське ми маємо розуміти,
як умову, як основу,

де ми ростемо в ньому
тілом, умом і душою.

Дякуємо Вам, люди,
дякуємо всім і всьому,
які є рядом з нами
і десь там за зорею,
що ми з поміччю у дусі
слід залишили словами
і іншими ділами
умом, тілом і душею
рядками слів для вас.
Каяття у цьому у нас немає,
бо ми відчуваєм всім єством своїм,
що на стезі вірній ми
і чисті перед Творцем і людьми
саме тим, що Сущий нашими руками
вісточку повідати захотів усім
саме такими ось словами.
Прийміте і ви їх,
розкажіте іншим,
одухотворіте їх ділами,
то може саме так
відстрочим той пророчий час
погибелі на Землі
людських мас,
продовживши життя людське
і тих, хто є навколо нас.

ХРИСТОС

Христос є слово грецьке
і нам його тлумачать, як Месія,
а яка ж за ним є дія,
бо саме дія, як і у всьому,
по змісту наповнює слова
у спілкуванні міжлюдському.
Тому то в означенні слова месія
визначає людини дію в місії її
у Всесвіті усьому.
Місія – це робота,
може для декого рутина,
або творчі дії,
а в цілому –
це зов нашої Душі,
яка водить кожного в житті
на матінці Землі
Місія кожної людини
у Всесвіті, як і на Землі –
є її життя в думках, словах і діях
в пристрасті, або свідомо.
І все ж у кожного із нас
покликання духовне
є ниточкою місії цієї,
що визначає зміст і шлях,
який веде людину в лоно Бога,
якому ми віддаємо
свою енергію життя:
чи то Духові Святому,
чи Дияволу лихому.

То хто ж тоді Ісус із Назарета?
– дитина Бога Духом
і дитя людське фізичним тілом,
це і брат наш по духу й крові,
який прожив життя земне,
як і кожен з нас.
Дитинство мав складне
і мати натерпілась
від пошуків Ірода царя,
а потім потерпав з насмішок
синів Йосипа – батька званого,
але батько мудрим був
та і боязнь мав
перед заповідями Мойсея,
навчав ремеслу тесляря,
оберігав від образ
однолітків Ісуса,
які його дразнили байстрюком.

Та вже в тринадцять років,
маючи самотійність,
по звичаях тодішніх
помандрував він на схід
шукати втіхи для душі.
Пройшов пів Азії,
спізнавши спеку й холод,
пройшовши піски гарячі
і високі гори
все вчився мудрості людської
у вчителів духовних,
хоча і сам талант до цього мав.
Учнем був він здібним
і містиком наук окультних,

і вишкіл в йогів він пройшов,
духовно зрісши,
рішив народ єврейський
навчити бути добрішим,
принісши східну мудрість
і повчання у притчах,
поклавши на кон життя свого,
щоб віддати його задля щастя інших.

А вже в років біля тридцяти,
отримавши чин служителя
релігій іудейських
від брата двоюрідного по крові,
який мав право дозволяти
служителям таким
за канонами Толмуда наглядати.
А Ісус із Назарета,
коли традиції тамтешні
дозволили йому публічно
проповідувати знання духовні
мав іншу місію в миру –
суспільство очищати
і засівати знання духовні.
Істини і правди він навчав,
чудеса творив неймовірні,
бо знав Творця і джерело
енергій світлих.

Створив він школу вже свою
з учнів – апостолів майбутніх
і працював він неуханно
до самого хреста на горі Голгофі.
Працював він вміло,

бо вмів і знав як знання ці у Творця брати,
знав і те, як застосувати
і так закінчивши це діло –
цю місію свою,
яку предрік пророк Іллія.

Життям він жив таким
як простолюдін:
їв те, що їли всі;
проповідував і лікував
він людські тіла і душі
в буденні дні і дні святкові,
любив жінок
і вони його любили,
бо лицем він був не арабом,
а чистим, наче перс;
з усіма поводив себе справедливо,
дбав за паству,
як пастух за отару;
навчав він істини простої,
що всі люди на Землі
є одна родина – брати і сестри;
був добрим і милосердним у дні свої,
хоча таким він є й сьогодні
тим зрілим зерням,
яке росте межі людьми
благістю й любов'ю,
добротою й щастям,
милістю і щирістю,
талантами і Розумом всесвітнім...

Отак життям своїм свідомим
він багатьом зумів

показати велич Духу,
істинність покликання людини
в проявленому умі і тілі,
навчаючи усіх Творця узріти
в якостях духовних:
любов творити, любов'ю жити,
бо саме через неї ми до Нього йдемо
і нею кожен душею ми ростемо.

А сам розчарувавшись
чи втомившись...
десь через днів із сорок
тихо піднявшись із гори
після зустрічі з учнями своїми,
яких благословив посвящати
мудрості Святого Духа
по всіх усядах
і самим кріпитися Душею,
а сам пішов до Капернаума індійського,
де і прожив щасливо,
маючи сім'ю і торгову лавку
до років ста шести,
залишивши надгробок після тіла,
вознісся душею
і розвіявся на пів світу
якостями доброти й любові,
прорікши,
що прийде тілесно знову
світ спасати,
бо ум людський – наш Бог-Диявол
досить сильно шкодить людям.
Та не сатана править нами,
а наша спільна злоба, гнів і зависть.

Ні, він не перейшов дорогу
Посейдону і Сварогу –
він продовжив їх поступи духовні,
які ішли із глибини віків,
то тільки потім, через п'ятьсот років,
змінити його притчі і повчання змінили
на канони церкви і життєві заборони,
залишивши про Ісуса лиш спогади у книгах,
витіснивши чистоту його із ума і тіла
і саме життя змінивши у цій суматосі,
змінивши язичництва – Богів прадавніх,
природних і духовних
на монотеїзм суспільний,
створивши його збірний лик,
і уже не такий святий і чистий,
а все караючим і всенаглядаючим,
забравши істинність його – творити,
щоб боявся люд Бога-Отця,
а заодно і мирського князя –
і так живемо ми в страху
в устрої такому котрий вік ...
І гнів бере й образа на Отця,
та не на нього зло ми маємо тримати,
а на себе у житті і на незнання свої,
бо ми у житті не можемо зрозуміти,
що наша злість, жадібність, тривога
зробила в книгах тих «святих»
уже іншого для себе Бога,
який по образу й подобі
підходить нам в реаліях повсякденних,
але із страхів минулих і його боїмося
ім'ям назвати справжнім,
бо Дияволом він зветься.

То знаймо це і, вже знаючи,
починаймо зі змін в собі:
очищуймося Душею й Тілом,
доброту і милість засіваймо
межи людьми і собі подібних,
бо доброта і щирість,
радість і справедливість
є та здоба для якості Душі,
яка Любов'ю зветься.
А любов – це двері в лоно Духа,
а любов – це зміни у собі і ближніх,
це те, чого ми чекаємо щодня,
плачемо в жилетку чи подушку,
бо за горем не бачимо любові.
Ось так, втомившись все чекати,
розчарувавшись у всіх і у всьому,
біду пізнали й горе
і якось так, зовсім непомітно,
входим в стишення ума і тіла,
а Душа й цьому зраділа –
умиротворення всім посилає,
умиротворення і милість засіває:
радійте люди змінам цим
і починаймо всім казати слова добрі,
творімо добрі справи, хоча б собі,
а там захочеться допомогти і тому,
хто сил і можливостей не має.
Ось так починається любов,
як і в зачатті людини,
то починаймо з милості і доброти
і народиться дитина чи довіра із любові.
Бо тільки цим ми змінити можем,
себе, відносини свої і світ,

де мир і злагода у пошані,
де будуються відносини нові між нами,
де життя бурлить у щасті і достатку.

Написавши штрих цей про Ісуса,
ми не принизили величі його
серед пророків, учителів і месій
йому немає рівних у трудах святих,
який з'єднати все ж зумів
духовні якості прекрасні
з ідеологіями держав
і у середовищі наявних
традицій релігійних,
бо цим живодайністю Божу й нашу освятив
якостями Святого Духу.

Однак ми очистити все ж мали
його життя в подіях, вчинках,
бо досить сильно загризли
його людські уми в канонах церкви
і уставах монастирських,
несучи оправдання дій своїх мирських,
які політикою пропахли,
оскверняючи святу духовність,
ставши пророчими
лже пастухами отар людських,
його повчання загубивши
в переписуваннях доцільностей своїх.

А може ми є той Христос-месія,
який пише ці рядки для всіх,
бо місія у нас велика:
людям показати,
навчити їх сприймати і приймати

Святого духа, як Бога Духа,
Людей і Всесвіту всього;
доброту творити
й милосердними нам бути,
бо саме це
вводить нас в стан щастя,
який є тим порогом
для кожного із нас,
щоб почути і відчути,
що ми любов пізнали,
яку нам Ісус заповідав,
як двері в лоно Бога.
Ісус сказав усім,
якщо відмовитесь від мене,
якщо любов не приймете в життя
і не приймете цей стан духовності,
який я вам показав,
залишив і заповідаю
у повсякденщину свою,
то вам відмовлено буде
в Отці моєму
і не ввійдете ви у лоно Духа.
І так сказав Творець,
що кожен має у життях своїх
прийти у двері ці,
ставши на поріг дому Мого,
а поріг цей з очищень, покаянь,
милосердя і добродіянь ...
Ісус є двері,
ми поріг
через який кожен з нас
має в дім Творця ввійти,
і перш ніж стати, або ставши на поріг,

то ми взуття своє очищаєм,
обтрушуєм штани
і руки витираєм,
щоб взятися чистою рукою
за ручку, або клямку на дверях.
Ось так ми ніби то чистим тіло на порозі,
і стоячи на ньому, думки рояться в нас:
чи ми готові в цей дім ввійти,
чи взагалі нас там чекають,
або й згадаємо свою потребу,
яка нас привела до дому цього,
а чи приймуть нас там належно,
як гостя дорогого.
То таке очищення тіла і ума
в такій ось процедурі
ми приходим в людський дім,
а він подібний на дім Бога,
бо і робимо нахил тіла уперед,
або й голову схиляєм підсвідомо
ніби ми у смиренності приходим
своїм єством у душі
і кожен має зайти у двері ці,
перед цим,
переступивши цей поріг,
навіть не думаючи про те,
що такі ось процедури
ми проходимо досить часто,
а ви, брати і сестри,
шукайте стежечку до них
милістю і милосердям,
доброю і знаннями,
бо вони нам наші очі
цими якостями миють

і ми побачим Дух творящий
скрізь і у всьому,
втратимо ми страх
і навчимося вибирати
собі і всім щасливу долю,
бо Дух святий у всіх присутній
нашою Душою.

В щасливу путь рушаймо всі:
хто хоч раз почув сумління совісті своєї,
в кого Душа затріпотіла
від несправедливості чужої,
в кого серце застукотіло в щасті
від справ своїх хороших
і ближніх наших.
Словами і ділами
цього всі навчаймо,
бо так вже навчені і ми
поширювати знання людські
суспільством і батьками.
Бог Один і він у нас і з нами,
він скрізь у всьому й навкруги,
то приймімо істину оцю
і зрозуміти ми це зможемо усі,
допоки живі і свідомі.

РІЗДВЯНКА

День народження в Ісуса –
сина Духа і брата нашого потому,
який родився із Душею
від Творця і Духа.
Посилаймо хвалу в цей день Ісусу
і дяку в днях, роках наступних
і тих, що вже були,
бо і ми радіємо за нього,
бо він вказав нам шлях до Бога
через любов до себе і усього.
А інший день теж знаковий у нього,
коли Душа ввійшла в начало,
то був початок життя в Природі,
то була весна й початок року.
Сьогодні ж у предвечір чистий
ми всі його чекаєм в гості,
приготувавши всім вечерю
чисту-пісну для зустрічі його у Святому Дусі.

ЖИТТЯ – Є ОСНОВА ВСЬОМУ

Життя – є основа для розвитку духовності у всьому,
бо в житті є те, що Душу здатне розвивати –
це наш ум і тіло, це і відносини наші до всього,
це наші способи поведінки і вміння рішення приймати,
це і здатність Всесвіт і вухо своє сприймати,
це і бдіння у всьому, це і докори сумління,
це й талант у прийнятті енергій позитивних,
це і вміти чути своє тіло й чути інших,
бо все це разом усвідомленню навчає
і ми мудрість набираєм досвідом таким,
а в сукупності це все з усім і у всьому
є ґрунтом тим, що духовність нашу живить
і ми ростемо на радість собі, родині і колегам,
а поряд з цим ми аромат Духовний
поширюємо у Всесвіті усьому:
в надрах, на землі і в небесах необмірних,
бо життя є вічне, як не в нас, то в інших.

ВБИВСТВО Є ЕНЕРГІЯМИ ЗЛА

Доброго дня люди й Всесвіт!

Відкриваємо журнал, газету,
вмикаємо радіо чи телевізор
на будь яку програму,
або читаємо в комп'ютері сторінку,
то вдень і в ніч на Землі
люди коять діла лихі
і вже майже в кожному тексті
все полите брудом, негативом,
то визнаймо нарешті,
що і ми брудні в словах і діях,
що і помисли наші є негативом,
навіть і тоді, коли лиш читаєм,
а коли це звичкою стає,
то ми вже збирачами сміття є
і цих енергій негативних,
до яких вже тягнеться єство наше,
бо у нас уже більше негативу ніж Душі.
А ми вже всі знаємо напевне,
що з доброти зростає доброта і щастя,
а з негативу виростає монстр убивця.

То мабуть і «закономірним» уже є,
що ми сваримось між собою
за пустячні речі,
що ми б'ємося із розпачу і гніву,
що ми вбити себе й когось готові,
а ще коли й політики з попами
очолюють цей негатив людський,
то революції і війни
на Землі палають.

Дивно і все дивніше...,
бо здавалось би людині є
притаманно шукати краще,
шукати красоту і доброту,
та тільки стаття чи допис
гнилуватий по змісту й суті
збирає стільки слухачів
і учасників, що кліків
і відгуків за день
залишають більше ста.
Мабуть суспільство зле
і зло воно так любить,
смакує, перемелює губами
і на інших злом плює ...
Де осуд, зло, плітки,
де суржик в мові,
там не зродиться дух здоровий,
там нема добра і щастя.
Той є сам лихий, нещасний
і пише, і говорить те,
своє зерно погане
із злості на весь світ від себе
у бажаннях злих це насіння сіє,
щоб і інші їх посіви
словом і енергією злою
у себе приймали.
То хіба не Диявол в них?..
Він із ними, бо вони і раді,
що і інші стануть нещасливі.
Все це і є середовище оте,
яке наповнене цим негативом
страху, зла й війни,
де і «родяться» убивці.

Схаменімося люди!!!
Куди ми йдемо...?
Очевидно у війни,
бо, можливо, це стихія наша в злі
і ми бажаємо умом й руками убивати,
або спішимо у нікуди,
аби лиш бути вбитим,
або іще гірше – славу мати,
чи когось під шумок цей пограбувати.

Невже вже нема ума у кожного із нас
щось собі, або комусь приємне та зробити,
щоб допомогти дитині світ пізнавати,
починаючи з сім'ї і природи,
щоб біля будинку свого
чистоту і красоту тримати,
матюки і суржик із мови викидати,
вдовиці і каліці рученьку подати,
доброго дня усім побажати –
то ж почнімо хоч із цього:
життя інше будувати
і цим будьмо в приклад,
то серед нас поселиться
енергія позитивна,
яка наповнить простір так,
що не буде місця для лихого.

Якщо ми горді і гнівліві,
якщо ми злі і завистливі,
якщо ми жадібні і осудливі
скрізь і у всьому,
то не чекаймо ні від кого
слова доброго і дії,

бо у якостях лихих
відсутній творчий пошук,
відсутня доброта і милосердя,
бо там і дбайливість і бережливість
не знайде відгуку у сердечках їх.

Не може вбивця милосердним бути,
не може злодій скарб народний берегти,
не може байдужий щиро полюбити,
не може воїн плуг вести,
то вони й нездатні суспільством керувати
чи за підлеглих дбати –
їм. би стріляти і убивати,
красти і руйнувати.

Велика помилка-гріх людини,
коли вона без потреби убиває,
якщо це не є захистом,
не є потребою життя,
бо ж тварин для цього убиваєм
і рослини ми зрізаєм
саме для того, щоб самим жити
і деревам вкорочуєм життя
для будівництва собі житла,
для опалення будинку,
але якщо зрізання це
для розкоші уже,
статусу, хизу чи забави,
то знаймо, що смерть така
брата нашого такого
слід залишить шрамом на Душі
і доля перегода зашкутильгає.
Не убиваймо всі й нікого,
якщо воно шкоди нам не робить.

На війну, якщо так вже є,
то на неї мають йти і саме ті,
хто воїном родився,
бо він голодний і холодний є Душею
і тільки насичення вбивствами
звіра цього і дає із часом
Душі з його умом поговорити
у стресах психічних і в докорах сумління.
Бо інші люди не воїни по суті,
попавши в умови екстремальні,
досить скоро Бога пізнають
і сутність свою відкривають.
Це їм підказка, бо ум уже наміри лихі
лаштувався робити у житті
і якщо ми цінність життя відчули,
то цим Душу ми спасаємо.
Однак, якщо убивства
звичкою вже стали,
то це є деградація ества,
яке з такою ось Душею
повернеться в терміта тіло,
яке усе і вся гризе
і його ж так часто убивають,
тому й коротке в них життя,
яке і року не триває.
То хай наукою це буде
і бережімо себе від зла
благодіяннями і добродіяннями свідомо.

А тепер по факту скажемо прилюдно,
що Україна наповнена достатньо злом,
бідністю і гнівом –
каяття нема,

доброти не хочемо творити,
а тільки про війну, про політиків поганих,
про погану їжу і так далі
все язиками колотим ґрунт цих негараздів
яких причиною ми стали злом своїм.
То саме діями такими, словами,
які вже звичними для нас стали
кожен день одне і теж –
крутим жорна ми війні,
то, мабуть вона з таким запасом
енергій негативних не матиме кінця.

Ось так дехто словом і думками,
а дехто і займається справами лихими,
самі воняєм і інших цим годуєм,
то вони в один момент готові убивати.
А вбивці і ми із вами ...
Вони є збирачами цих енергій,
вони цим інших у дрібницях очищають,
а по суті в убивстві дві сторони є тим злом,
яке вони з оточуючих збирали,
бо вони є вершина зла у дії,
але зло оце усі плодили.
І бандит не тільки той, хто стріляє,
а і той, хто рушницю йому дав,
і той хто словом із газети і із ФБ цькує,
і той, хто новинами такими
тішить своє его,
і бандитом є і той, хто сховався,
чи не стримав намірів лихих при пригоді,
і той, хто об'єктом вбивства став,
бо і його сюди привела лихая сила.
Тому судити їх не нам,

бо у кожного із них був вибір,
але і байдужий не закричав –
і він теж мав вибір...
То знаймо, що вбивці там зростають,
де сприятливе середовище вони мають.
То стишмо люди страсті
і пристаньмо ми до діла,
то не будемо і ми для вбивці
тим живильним ґрунтом.
Коли діло твориш,
то про нього й думка, й мова,
коли ж без діла ми,
то і розмови всі пусті.

Вбивство завжди є по суті
війна маленька
з кров'ю, ненавистю і гнівом.
Це є життєва драма
з кінцем печальним
з втратами матеріальними
з полегшеннями моральними,
які по суті є врівноваження психічне:
є там і печаль чимала,
яка із часом стишує гнів і злобу
і в буденному житті
народжуються устремління творчі –
відбудова зрима,
а сльози горе змили
і серед людей зроджується пісня,
сміх дитячий, як ознака певна,
що життя і далі зацвітає нами.

А причина війн, вбивств і бійки
в енергіях лихих, зловливих,
які збираєм ми роками
в життях своїх на кухні,
у відносинах сімейних,
з ідеологій надуманих ворожих:
що раса біла з'явилася найпершою у світі,
що німці при війні вбили прадіда мого,
а хіба і прадіди не вбивали німців,
коли до Парижа прийшли за ними –
і так зуб за зуб, око теж за око,
та й історія країн усіх
возвеличує людей своїх,
що ніби війни з цієї сторони є справедливі,
правильні і благі,
хоча кожна сторона споконвіку просить Бога
дати сили, зброї, бомб з урану,
щоб здолати ворога свого,
бо нібито ми життєвий простір збільшити хотіли,
а можливо ви й ракети ядерні зробили?..
і інший лай собачий
політики в уми людські несуть.

Збираємо ми всі потрошки енергії такі
з ненавистей міжконфесійних,
що єврейська є нація така,
яку найбільше любить бог у світі,
що католики Христа не знають у собі
і хрестяться зліва і на право,
та й ноги наложили одна на одну на хресті,
а мусульмани злі теж христа свого мають,
як і китайці Будду,
хоча у всіх книгах їх святих

Творцем енергій світових є Дух,
про якого й пишуть теж,
але так ніби між рядками,
а месій, вчителів, пророків
все ж хтось бачив...,
але вони чужі – і тому ворожі
Сварогу богу із словян.
І таких надуманих причин
написано фоліантів цілими томами –
один лиш Ленін написав їх сто,
аби лиш стати диявола «князями»,
щоб керувати, славу мати і з грошами у руках,
бо це є те, що не дає спокою умам людським
і вони плодять гнів, обиду, злість у знемозі
публічно чи під одіялом,
аби лиш «князем» стати,
чи хоча б пилинку з чобота його здувати.
Вони й держаться разом:
один керує, а той пил здуває...
і таких чимало,
що збилися з путі до Суцього свого.

Корова не може родити людини,
на березі не можуть яблука вродити,
не може зла й гнівлива людська істота
добрі діла робити,
а якщо й зробить із вигоди,
чи з планів підлих,
то чомусь ці діла не йдуть во благо
і речі зроблені людьми такими
не служать довго людям.

Просимо, благаємо усіх,
на колінах пишемо слова оці,
будьмо добрими до всіх,
добрії діла творіте
чесно і справедливо
з усіма живімо,
прощаймо зраду і обман,
бо саме дія ця
веде до кращого життя.

Просимо і благаємо усіх:
не говорімо, не пишімо
осудливі слова брехливі,
не возвеличуймо війни і людей,
які роблять комусь зло,
які вбивають і стріляють,
бо вони духовні вже мерці
і жертвами стануть на кінці.

Просимо й благаємо Вас люди,
які Ви зараз не були б – добрі, або й злі:
схаменімося, послухаймо совісті своєї,
не дивимся новини,
газети перестаньмо ми читати
і в інших виданнях наших ЗМІ,
бо там багато зла, болю і брехні
і все це несе кожному із нас
нещастя і проблеми у життя особисте
наш диявол суспільний,
який політиками обличився.

Просимо благаємо усіх,
хто серце й душу чує,
то не мовчімо, а скажімо:
«Доброго дня Миколо, Ганно»,
«Будьте ласкаві і прийміте подарунок».
«Дозвольте подякувати всім...»,
«Просимо вибачення за ...»,
«Нам приємно спілкуватися,
чи працювати з Вами ...»
наші любі друзі, добродії і пані.

Шановні люди, якщо ми хочем у щасті жить,
то творімо доброту і милість словами,
та так і в ділах кожна мить
творімо добрі справи,
а якщо не вистачає духу,
то зупинім себе і не робімо зла,
то діями такими ми будемо тим
ґрунтом, водою, повітрям, сонцем,
як гідна нація єдина, яка і зродить у собі
правителів справедливих і дбайливих.

Любі брати і сестри по крові й Духу
єднаймося у творчій праці,
бо це є та основа, яка із часом буде
життям гідним і щасливим,
бо війна і дії злі
нівечить долі наші,
калічить і тіла,
а то і забирає всю основу
нашого буття –
наші Душі і життя.
Просимо і благаємо усіх:

не говорімо, не пишімо
осудливі слова брехливі,
не возвеличуймо війни і людей,
які роблять комусь зло,
які вбивають і стріляють,
бо вони духовні вже мерці
і жертвами стануть на кінці.

Схаменімося люди!!!
І вже сьогодні запалімо свічку
для молитви із Душею, Духом.
Вставаймо всі до праці,
бо нею ум ми заспокоїм
і кожному буде що поїсти.

Сварки, бійки, війни
від неспокійного ума,
а коли ж ум спокійний,
то і мудрі рішення його
і умиротворення таке
творить щастя всім,
то починаймо гідно
вивчати те в житті,
що радість нам приносить.
А це ж здоров'я й творча праця
в усьому й скрізь
з найменшеньких, здавалось би, дрібниць:
як дихати, як хліб жувати,
як важку колоду переміщати,
як будинок будувати,
як сіяти й орати,
яку інформацію збирати,
чи професію свою шліфувати,

як з людьми навчитись розмовляти,
щоб в житті навчитись
стресами і негараздами управляти;
навчитись добрі справи
у житті творити ...

Так, саме творчість мудра у житті
людині у життя щастя і приносить,
тоді і злоба й гнів
не появлятимуться у відносинах людських.
То цього маємо навчатись
і досвідом ділитись
словом у газетах і на сторінках
сайтів всіх доступних,
бо сівач доброти і слів доречних
є теж людина божа,
є той месія, той христос,
якого кличе сам Творець
на терени України.
То починаймо зі слів –
слів пустих не говорити,
бо і це не так просто й легко,
а коли ми пишем їх на сайтах,
то почитаймо самі через день,
то і соромно самому буде:
про що ми пишемо і для чого,
не виходячи з брудного,
то подумаймо усі –
чи дійсно це приносить благо,
чи приносить щастя у житті? ...
А там і до справ благодіяльних
починаймо переходить ... –
і це нам по можливостях і знаннях,

і це ми вміємо і можемо ...
Отак потрошку і усі,
то настане мир і зникне зло,
зависть і осуд із відносин.
Тільки так ми зможемо
і уже уміючи вибирати
правителів собі.

Бо є спроби людей окремих,
які вміють людьми править
мудро й справедливо,
але сьогодні для них
ми не готові дати їм поживу,
а якщо вони в потугах самі
починають партії формувати,
програми й лозунги писати,
то все одно люди в злі
їх не читають і читаючи не приймають,
а для поширення потрібні гроші...
То виявляється в кінці,
що вони ж у пошуках поспішних
виходять на позиції тих,
які сьогодні черпаками так
керують біля котлів смоляних ...
То допоможемо й ми таким,
хто хоче гідного життя
і дбати за інших вже готов,
то і ми словами і ділами
єднаймося, щоб істину омита,
і найперш собі і в собі
доброту творити
радістю і щастям
і ними відносини засівати,

то це дасть реальний урожай.
І тільки через роки
ми констатуємо самі,
що дійсно ми є будівничі раю
у Всесвіті і на Землі.

Схаменімося люди всі,
бо хіба ж Творець послав нас сюди,
щоб життя в інших забирати,
щоб убивати, щоб воювати,
щоб зло плодити, пліткувати ...
Мабуть, ні і ні ...,
бо він знав і нас прислав,
щоб ми творили й будували,
щастя й радість мали,
дітей родили,
добродіяльністю світ цей засівали.
Навчаймося дякувати за все,
благодаримо за добре і за зло:
за добре – то це приємність є обом,
а за зло – то відмова є від зла,
і це є шлях до вміння всім прощати,
це є підказка Суцього в собі,
бо словом цим, нібито, звичайним
ми міняємося у собі.
Ви це відчуєте самі
і зміни узрієте у інших,
і звички пустомельства,
пліток і перегляду новин
перейдуть в слова подяки,
бо благодаріння
енергію бодрящу всім дають:
і тим, хто її почув, отримав

дає утвердитися у доброті,
і тим, хто зло і осуд сіє,
то настане час і вони
почують і зрозуміють
і на перших же порах
себе стримати зуміють.
Бо раз посіявши добро,
то доброта і вродить,
а якщо сієм зло,
то ми у злі й живемо.
Тому просимо уклінно
і благаємо усіх:
схаменімося і зупинімося
ще перед тим,
як зло ... збираємося чинити.

Плекаймо мир,
засіваючи добротою свої вчинки,
а не надіємося на мнимі перемоги,
бо мир – це енергія будівнича,
бо мир – є одним з джерел буття,
а війна, то це каліки і загублені життя.

БЛАГО

Настав вже час,
бо не дарма в тривозі ми
за майбуття своє
і за життя діточок маленьких,
яких народжуємо вже мало,
свої помилки виправляти.

... і поправити помилки
по силі нам і духу,
то маємо всі ми зрозуміти,
що виправляти зможем
благими ділами,
бо Сущий покликав нас сюди,
але залишив право й вибір
на те, як далі жити нам.
То саме з таким підходом
життя своє ми можемо
в кращу сторону змінити
хоча би тим,
яким ми можемо дорожити
і з такого розуміння
не входити в діла лихих,
а жити маємо у злагоді
з собою й серед ближніх,
а дещо вже маємо можливість
поправити самі,
бо Знання вже з нами,
бо саме нашими руками
Господь править так людьми.
Він майстер, він Творець,
а ми його є інструменти

і співучасники в творінні
новизни в житті своїм,
бо й можливість маємо по силі
помилки виправляти, але свої,
і, пізнавши суть якостей духовних,
ми утихомирюємо себе
у страстях житейських
і пізнання оці
умиротворити багатьох у змозі.
А це дає нам новий досвід
із практики і знань таких,
даючи нам волю і свободу
скерувати помисли свої
в діла чисті і благії.
Ось тоді ми приймемо
за істину життя таке
і нам легше буде жити,
і притворством страждати менше,
як і для інших прикидатись,
роблячи лиш вид,
приходячи у церкву,
чи на лавці Біблію трактувати
по інтересах і вигодах своїх.
Але, можливо, це лишень слова?,
а що ж за Душою в нас?
Чи зможем ми постати
перед Суцього лице,
коли на одрі будемо лежати
і не вмиremo від сорому такого,
бо це зовсім не те й не се,
що людям ми навчилися брехати.
То знаймо вже тепер,
що вимоги до себе

далеко не такі й складні,
як ті, які ми до інших маєм,
бо осуджуючи інших,
і часто досить строго,
ми самі теж не робим так,
як того серце просить –
і цим не творим благодаті,
а лишень робим глум над Богом;
і оправдань цьому нема,
хоча деякі діла ми можемо виправляти,
та слів лихих назад не повернути,
або, коли і сили вже нема,
то і тут є діло для думки і язика –
в покаяння стан ввійти,
молитися, молитися,
щоб в радості своїй вік дожити;
коли ж здоров'я маєм,
то ще більше можемо доброту творити.
Але в житті досить часто
ми помічаємо й не раз,
що нібито нам щось мішає
і справи нібито ждуть нас невідкладні,
то саме тоді Лихий і спокушає нас,
бо ми не маємо часу для молитви
а добротворення, і милосердя, знані нами,
лиш каторгою для нас стають.
Одначе, чуючи себе, як Творця,
то знайдеться час й можливість,
хай і дрібненьку вчинити дію
і цим відкриємо краник Благодаті.
Тому знаймо й те,
що коли ми в бдінні і розумінні,
то зробимо насправді більше ніж змогли б,

а якщо наша думка занепала
і думаємо, що не зможемо тепер
діла дрібного і маленького зробити,
то ми не зможемо і наяву –
така вже сила думки
в її дримаючій лінії,
що навіть відкрити очі
для них є справою важкою.
А думки і очі, коли ми у проблемах,
(бо великого й багато ми бажаєм,
а для цього доброти і милості не маєм),
то виникаючі негаразди,
ми своїм таким станом
іще більше їх помічаєм:
безпорядки і нехороші дії,
бо ми у цей момент
є магніт поганий у житті,
який все погане
в життя наше притягає,
а на ділі не маєм часу
подивитись на себе і навкруги –
о, скільки справ хороших роблять люди
і так багато в Бога красоти.
То може й негаразди
в житті наших
є тим благом,
які гальмують нас
і не дають зовсім Душею впасти.
А слід нам вчитись
творчо справи починати,
добросовісно і чесно
до завершення завести,
то це і є ті кроки,

які ми Благодаттю звемо.
Бо ми жили й живемо,
звіряючи свій путь з совістю своєю –
і зовсім небагато від нас треба:
навчитись її чути,
то вона нам допоможе
з життєвої дороги не звернути.

МРІЯ

На мрію надихнули нас
слова людини однієї,
що слід людина на Землі
лишати має ділом.

Але мрія досить громіздка –
потребує грошей чималих,
планів і матеріалів.
Після роздумів тривалих
ми рішили потішити себе
хоча б в рядках оцих –
і це теж уже дія в тому,
що їх ще хтось прочитає
і розсіються думки по світу,
а потім зберуться гроші в купу
для реалізації мрії.
Ось так мрії наші
реальністю можуть стати.

Мрії збуваються завжди –
і ми це прекрасно знаємо,
але ум наш пристрасний такий,

що бажає тут і зараз,
при житті,
свої хотіння реалізувати.

А плани є простими і благими,
бо слова ми забажали з книг,
які писалися із нами,
щоб реалізувати у ділах хороших
на радість собі і ближнім.

Мріяли біля села Старики
на лівому березі Льви-ріки
духовний осередок побудувати,
давши можливість людям Бога пізнавати,
без втручань в їх душевні справи
при відсутності ідеологій наших,
щоб самі в собі зуміли розібратись
і водночас благодійністю зайнятись.

Місце тут прекрасне:
ліс сосновий, дуби старезні,
берізки білі і акації пахущі
і різнотрав'я різнобарвне і квітуче,
водосховище широке,
луки у міжгір'ях,
ягоди лісові й гриби їстівні.
І люди тут живуть хороші:
щасливі й роботящі.

Тут же і комунікації
для побуту й життя самого:
електролінія готова силова,
газопровід і міжнародний автошлях –
Київ-Ковель, «варшавка» одним словом.

Ось на цьому переліску,
що схилом тягнеться до ріки,
ми планували збудувати
бібліотеку із книжками
на духовні теми,
про життя і Всесвіт
на різних мовах,
на всякий вік і попит різний;
пансіонат для туристів з усього світу;
тут же маєм збудувати
церкву православно-християнську,
костел, синагогу і мечеть,
буддійський храм й капище,
дім молитви протестантський
і будови інших відгалужень
традицій релігійних,
що ними людство так багате –
і все це має дух їх величати
в устремлінні пізнавати
єдність джерел духовних
для людства і всього живого,
що на Землі живе і дише,
бо люди на Землі родина є одна
по тілу, уму і духу.
І все це на Землі, і все для того,
щоб людство об'єднатись забажало
на прикладі оцім свідомо,
бо в мирі і злагоді всім жити
ми маємо в реаліях оцих –
і цьому нам потрібно вчитись.

Читайте і спішіть до нас думками,
то, може, мрія наша
реальністю постане вже і для Вас,
милі й добрі люди з усього світу

і тут знайдемо всі
спокій і умиротворення в Душі,
милосердя і любов,
турботу і ваші наміри хороші
серед природи і людей поліських,
а також всі якості духовні,
які Ви з собою привезете,
бо Дух Святий таких єднає
і в осередок цей збирає.

Ось так мрії спільні
у житті буденнім
реальностями оживають
для щастя і радості усім –
і кошти прийдуть,
знайдуться люди вмілі,
щоб збудувати
осередок Духовності на Землі,
на річці Льві,
що під Стариками.

Щастя Вам, люди,
щирості і доброти
на всі роки життя земного
усім бажаєм ми,
духовно тут рости,
душеньки свої плекати
і радість щастя всім пізнати.

З побажаннями благими до всіх,
брати і сестри наші
по крові й Духу,
до Вас з пошаною людською
Сергій Миколин.

ДІТИ

Діти ж років до семи
зростають Душею чисто,
як і той, хто зміг
якості духовні
у своє життя прийняти,
бо перший тілом іще дитя,
яке й душею чисте,
а дорослий вже свідомо
дитинство прийняв від Бога
своїм духовним ростом.
Як дитина без оглядки
всім руку подає
і відповідь істинну дає
тим, хто по суті їх запитає,
то так і дорослий, але свідомий
є нянькою, вчителем
і братом є для тих,
хто живе й працює рядом,
бо в нього доброти
і мудрості в житті
для всіх хватає
і вони побіля таких
духовно теж зростають
на радість Сущому
і усім.

І ми цього маєм наущати їх
прикладом й словами,
залучаючи до справ ігрових.
І там де є конфлікт, допоможемо
і знайдемо спільно шлях до миру.

Навчаймо і прощати
так як самі вмієм, а то й краще.
Бо ми, батьки, прощаємо легенько,
зла й обид на них не тримаємо в собі
на їх образи й гнів шукаєм компроміси.
Секрет батьківський простий
у вихованні і навчанні дитячим,
бо саме життя батьків і є той
університет дитячий,
в якому діти пізнати можуть все,
чим світ і життя людські багаті.
Ах, якби й батьки вчилися в дітей,
почавши за ними ненароком спостерігати,
як вони батьків дублюють
в словах, ділах і поведінці,
мімікою, емоціями і ритмом голосу свого.
Вони у всьому вчаться
наслідувати тата й маму
і зберегти сімейний колектив,
прикладаючи посильні вміння,
щоб із ними хтось дорослий був.
Ці відчуття в дитини є
від спорідненості душ
і чуття тварини,
що хтось завжди рядом з ними,
бо дорослі і сприймають їх,
як найближчих з ближніх,
як рідніших із рідніших
навіть тоді, коли досаду від них маєм
і поплакатись дозволяєм,
а потім і погладити рукою по голові,
або дозволяємо за руку потриматись,
чим даєм підтримку і прощення,

вміймо втішити й розрадити в житті –
і так усе життя, поки живі батьки.
Душа і серце у батьків
чомусь усе прощають дітям легко,
як більш нікому серед ближніх,
то і це хай знають діти
і жури не мають,
але печалі батькам не повторяють.

ЧУЖИХ ДІТЕЙ У СВІТІ НЕ БУВАЄ

Чужих дітей
у світі не буває,
бо навіть дикий звір
дитя людське годує і оберігає,
а природа такої поведінки
є у всьому, яке живе і дише,
бо Дух живий і є з джерела одного,
який дарує всім життя
без вибору і іпостасі –
чи то людині, або птасі,
чи то сонцю, чи комасі,
бо кожному живому
він в додачу
дає енергію ту чисту,
яка обумовлена у слові – Душу.
І саме спорідненість духовна
і надає оберігаючий статус той,
то так і серед людей:
у націях й країнах
діти є ті квіти людства,
які є чистими тілом і Душею,

в яких і бачить ворог мнимий
своє життя в дитинстві
і відчуває той духовний оберіг
Творця-Отця єдиному для всіх.

Ми, дорослі, також всі є діти
Духа творящого Неба і Землі,
то від чого серед нас роками
плодиться злоба й ворожнеча...
А якби ми ж усвідомили оце,
то хіба ми змогли би убивати
ось так просто і без потреби
одне одного віками;
хіба ж ми не хочемо жити,
хіба ж не хочемо гідного життя
радості і щастя в ньому...
Ви подивіться всі,
що дитя безпечно йде до звіра,
йде з довірою до іншої людини,
і як звір його приймає,
і як людину довіра ця міняє –
то хіба це не наука кожному із нас
життя щасливе будувати...

Ми знаємо усі,
що у сім'ї кожній
є той Іван,
що каламутить благо,
то так і в націях й народах є,
а ми такі ліниві і не мудрі,
що не хочемо життя зберегти
іншим і собі,
припиняючи в корні

такі лихії дії,
а ми чомусь «такі»,
що ведемося за таким Іваном,
а доброту чи милість,
як орієнтир життєвий
теж прийняти все ж не готові
і тому ми крадемо, судим,
а коли у нас украли,
то ми злі і готові вбити,
але не розібратися у тому,
чому це сталось і простити
заради того, що живі лишилися
і по таких помилках все ж можна жити...
Не слухаємо Душі
і докорів сумління часто,
а це є наш Отець і Дух святий,
який підказки нам дає і навчає,
бо в ситуаціях таких
помилки робить не тільки злодій, чи лиходій,
а це ж таким же нутром, думками чи словами
притягуємо їх в життя своє і дії...,
а нам би зрозуміти перш себе –
чого це саме з нами таке ось сталось,
але ми не стишуємо свій гнів,
гординю і розпусту
плодимо гнів і робимо розправу,
а самі біжимо за іншим Іваном,
який обіцяє нам усім
того, чого і сам не має.
Може й має трохи більше
ніж у кожного із нас окремо,
та він хоче іще більше ...
і цим ми стаємо політиками злими,

то послухаймо себе
людоньки райської Землі,
послухаймо серця і Душі,
бо кожному дає Творець
гніздо, воду і хлібець
по потребі для життя,
бо не можна жити тим,
що є в інших ...
і маємо розуміти те,
що в інших, то є для них,
бо людині добрій Бог дає,
бо вона із доброти своєї
іншим щось дає...,
чого і ми не бачимо
у зазирі своїй лихій;
а зла людина в страсті
хоче іншого убити,
а в нього ж є, мабуть, маленькі діти,
або він вчинить спротив і нас уб'є,
то чого й для чого ми діями такими,
поклавши голову на землю
за такі ідеї, що володіти іншими,
щоб щось у іншого забрати –
то це вже буде «рай»...
Ні і ні...,
бо із доброю Душею
ходить щастя і багатство,
а злий, гнівливий
все одно зробить із себе бідняка:
не сьогодні, то може завтра,
бо голову ми склали
і таке ж нещастя
своїм дітям сиротам «подарували».

Для чого битися нам люди...?
Хіба не краще помолитися-поговорити,
жити в дружбі з усіма,
бо в Сущого достатньо кожному із нас
є хліба і до хліба,
а якщо мало..., то це Душа голодна наша,
то робімо поступи духовні
і дії ці додати в змозі
і додають реально ...

Будьмо дітьми у Бога.
Будьмо, як діти:
в грі активні,
а поза грою тихі,
бо життя то гра,
бо життя то мир і благо
і вміймо відійти від зла
без ненависті і злоби,
вчимося всім прощати,
бо проща є рух вперед,
а зло є той тягар,
який нести важко
і покинути не вмієм,
тягнучи з собою до могили,
отруюючи смердючим гнівом
і тих ближніх рідних,
яким із нами теж не легко –
а вони ж теж діти...
То навчаймося дітей любити
і вони за це полюблять нас,
бо любов є та енергія творіння,
яка і творить в кожному із нас
доброту, милість й щастя.

Чужих дітей у світі не буває,
бо кожен з нас дітей має,
то істину оцю приймімо ми умами,
що і ми є діти нашого Творця,
то маймо гідність й шану
не соромити Отця діями злими.
Щастя всім бажаєм ми
на всі життєві роки
і благословіння приймімо всі,
як ті маленькі діти
з пошаною і гідністю до себе
і до Творця Всесвіту усього.

ВАГА

Робімо у житті своєму все і саме так,
неначе раз і назавжди
і для інших теж робим так
неначе все й для себе,
бо повірмо в це,
якщо ми комусь зробили зле,
то знаймо, що будь яка робота
є лишень для себе,
бо робим ми її собою.

Тому, маючи нагоду,
розкажемо вам пригоду,
або й дві,
які часто зустрічаються у житті.
В маленькому семете
Іван випікав батони запашні:
м'які і смачні.

Брав він борошно і масло
у Петі землероба,
який і корівок мав –
молоко, сметану й масло продавав.
Одного разу булочник завзятий
взяв та й зважив пачку з маслом
і виявив, що в пачках масла стало менше,
хоча платив за них ті ж гроші,
що були обумовлені уперше.
Не довго думаючи із цього,
бажаючи Петра він провчити,
то в суд він докази відніс.
А суддя так строго до Петра:
«Чи маєш ти гирі для ваги?»,
а Петро йому в одвіт: «Ні».
«То як же ти масло продаєш Івану,
коли ваги не маєш?»
«Дуже просто:
коли він став у мене купувати масло,
то і я навзамін попросив приносити булки
і так як я на вагу ложив хлібину,
а з другої сторони ваги своєї
для урівноваження ложив я масло.
Тому якщо питання у вазі,
то тільки тому,
що і булки стали легші».

То повчання із цього, суть якого
має зрозуміти кожен,
що перш ніж когось судити,
то слід самому перш за все
по правді все робити.
І друга биль у такому ж дусі,

що будь яку роботу,
до якої приложив ти руки,
то роби її з душею, як для себе.

Господар наш дочувся,
що найкращий робітник його
звільнятися повністю зібрався
і покликав він сердешний
його до себе на розмову,
попросивши на кінець
хатину невеличку збудувати.
Будує робітник так сак,
бо й плани має інші.
Закінчив він не скоро,
бо робота ішла чомусь не скоро...
Покликав він господаря на квітку
хатину ту приймати.
Господар подивився тихо,
та й говорить майстру:
«Дарую цю хатину я для тебе
за те, що працював ти справно,
роботу знав і старався.
Нехай буде у тебе своє гніздечко,
щоб було куди
після роботи тобі прийти».
«Ех, якби я знав, що це для мене,
то робив би по іншому, о нене!..»

ТО В ЧОМУ СМИСЛ ЖИТТЯ?

В чому смисл життя?
Як пізнати ту тривогу,
що в страху держить нас за майбуття,
як жити в мирі з усіма,
як жити в злагоді з Душею
і навчитися приймати
обставини життя, як підказки,
чи заборони, якщо це винність,
або коли від цих випадковостей життєвих
ми легкість маємо в собі,
то це і допомагає довіру зберегти
в можливості свої
і до тих, хто з нами йде в житті.
Бо життя – це є процес повчальний,
який нас учить жити
і є він процес наш будівельний,
в якому ми Душеньку лелієм
і по ній своє життя будуєм.
Тому і ці слова для кожного із нас,
щоб ми знайшли всі відповіді
на запитання свої,
бо коли є вони в словах,
то і ми маємо проявити
їх в ділах,
бо результат хороший,
що з намірів родився,
нам радість всім несе,
коли він добротою освітився.

Коли ми напружені,
чи погані справи робим,

то ніби є у нас відчуття
тривалості життя
і відчуття самого тиску просторово,
що ніби світ увесь в невидимих тисках
нас давить так психічно,
що ми входимо в прискорення
якось так невміло, ніби якийсь фатум,
чи нечиста сила,
ніби то нас щось не пускає
тут же вискочити з цієї скорлупи крихкої.
В цій метушні ми
часто робим помилки,
які й формують наш і тільки наш
простір негативний.
Коли ж щасливі ми
і у творчих пошуках самі,
то є прекрасні відчуття,
що плину часу ми не відчуваєм,
чогось думками ми в минуле не поринаєм,
але і майбуття нас не цікавить,
бо ми щасливі тут і мить оцю.
Тому із цих двох психічних станів,
які грають ролі основні,
коли ум завзятий і тіло,
які реально відчувають
оцю тяжкість чи легкоту,
то саме тоді ми
усвідомлювати починаєм,
що жити з легкістю в душі і тілі
нам набагато краще ...
І люди, які проходять оці зміни
є щасливими на весь час життя,
бо вони перевірили й повірили,

що в спокої життя є велике
і що щастя кожен може мати.
Це і є та Божа благодать,
яку ми зрозуміли
і готові всі знання і вміння
в життя наше претворять.

Сидять два хом'яки біля нори своєї,
осіннє сонце пригріває,
а можна і в тінь перейти
під нескошену соломку –
і там собі помалу
філософію про життя розвели.
Один й питає: «То в чому, брат, смисл життя?»
І відповідає брат так собі не поспіша
зважено і мудро:
«Пам'ятаєш, брат, минулий рік?
Засуха, неврожай – нічого поїсти.
Лисиці голоднющі ризкують за нами,
а ми крутились осінь, зиму,
як могли, аби лиш вижити ...
І чомусь ми цей смисл не шукали,
бо мабуть він все таки був у нас ...
а тепер подивись – ми в безпеці, ситі,
запасів вдосталь на цілу зиму.
Життя пучком, але ми шукаєм смисл ...
А це має означати, що ми його згубили?»
...
То в чому смисл життя?

ДІЯ

Будь які предмети,
чи живі істоти,
або ж дії, чи якості такі,
які ми назвати можемо словами –
красота, доброта,
любов і милосердя,
чи зло і багато з таких інших
є часточками енергій світових
і рухомими вони є всі,
хто сам в собі, чи з іншими укупі,
тому й швидкості у них різні –
одних ми бачимо, чи обігнати в змозі,
а багато є таких, які відчувати можем,
але і їх не всі можуть бачити чи відчувати,
хороші оберігати, а плохі виправляти,
інші в пам'яті сидять і є болями у тілі,
або й багато забуваємо, а наслідки
все ж приходять у житті цьому,
а то і в поколіннях нагадують про себе,
які щастя додають, або реалізуються бідною.
Ось тому будьмо пильні скрізь і всюди
у думках своїх, словах і діях.

А дія сама в собі багатолика,
бо має у собі по суті і по змісту
три в одному: ді – два:
духовне, як життя основа
і тіло, як частинка цілісності природи,
а «я», то все воно в собі вміщає,
що є від свого й суспільного ума.
Всі вони в єднанні і є життям в людині,

та все ж дія, яка лишає у житті сліди зримі
є наслідок думок погоджених з Душею,
або які виростають з потреб тіла,
чи з бажань нашого ума.

Тому й бувальщина оця
хай буде кожному до пори,
хто вірші читає ці,
щоб могли в житті
бачити своє «я» свідомо,
щоб вівіки берегти
Душу і життєвий спокій.
Одного разу в Свято-Успенський
Одеський монастир
приїхала жіночка одна
на пораду і спасіння від біди.
Вона мала троє діток і всі
з народження сліпі,
а тут і четвертим знов вагітна.
Страх її давив і вона не знала,
як діяти їй далі.
Все питала Бога, а Бог мовчить.
Тому і рішила знайти людину,
яка вміє з Богом говорить.
І дочулася вона, що у цьому монастирі
є панотець на ймення Кукша,
тому в надії по відповіді собі
сюди приїхала раненько.
Навкруги ще тихо – усе спить ...
підійшла до церкви і на її здивування
монах якийсь сидить уже на лавці.
Вона привіталась та й сама присіла.
Загодя спитала, ніби про себе:

– Де ж Кукшу нам знайти?
А монах (у її пізнанні) і говорить:
– А я Вас чекаю і біду Вашу знаю,
бо я і є той Кукша.
Повідайте про все в житті своєму,
То може знайдемо помилки,
які по глупості, чи незнанні, зробили,
а може відповідь знайдете
і спасіння для четвертої дитини.
Тут вона ж, на лавці,
почала життя своє
день за днем гортати:
хороших справ було чимало
і в житті начебто є певний лад,
та тільки діточки сліпенькі
родились неначе в покарання.
– Не все згадали.
Подумайте ще, рідненька,
і завтра знов прийдете.
На другий день знову сповідалась,
та все ж в наступний день прийти
попросив її Кукша.
Прийшла вона і втретє:
– Нічого згадати я не можу.
Можливо не моя вина.
– Ваша – говорить панотець.
– І Вам я допоможу згадати.
Згадайте, мила, коли Ви вперше
прийшли у школу.
– Знаю, велике свято то було для мене!
– То згадайте, куди Ви після уроків побігли?
– На кладовище, що поряд школи,
сховалася в кущі терновім

і там побачила пташенят в гнізді,
і в допитливості своїй, чи глупоті,
їм оченята соломинкою колола,
бо вони мене побачили
і могли розказати всім
про схованку мою.
А Кукша їй в отвіт:
– Вони ж невинні і вони ж були живі,
вони теж Душу кожне мало,
надіялись і вірили,
що для щастя в світ з'явилися,
а тут така біда для них ...,
бо без очей життя нема для птахи
і згинули вони.
То почнімо, жінко, помилки Ваші виправляти.
Молитися маєте Ви і я молитись буду
за прощення помилки із дитинства,
а Ви спокутуйте свій гріх,
дивлячись на діточок своїх,
доглядайте, опікуйтеся ними
і у всьому будьте милосердні,
то хоча б за цю дитину
Суций наш подбає.

МИЛІСТЬ

Милість – є Духа якість,
є даром Духа нам
і тим, хто в ній потребу має,
а він її дає, бо ж ми її і творим.
Ми – це все живе...
і до кожного вона прийде,
хто в Дусі й з Духом
і ним живе ...

ПОШУКИ

Почнімо пошуки Душі
пізнаннями суті й змісту
нашого життя,
яке проявляється тепер,
у спогадах про минуле,
у мріях і надіях,
яке ще можливо буде,
через думки свої,
слова свої і інших,
через діла й обставини життєві,
бо так чогось
кожному в його житті
перетворення і зміни
мають відбутися нібито самі.

То знаймо люди, знаймо,
що воно не робиться саме –
то Суций нас в житті веде,
щоб ми змогли знайти
Душу у собі
і прийняти Творця у себе,
очистивши життя своє,
а найперш тіло ...
і водночас вчимось свідомо
ум свій налаштувати,
щоб у мріях він своїх
думки, слова і діло
звіряв із совістю єства,
яке проявлене в житті
тілом від природи,
умом з бажань одержимих
і Душею, як ядром Духа у людині.

Знаючи оце,
то ум у спішці і амбіціях своїх
починає нібито благі дії,
щоб підняти все ж себе
в статусі суспільнім
через сімейні і колективні,
політичні і психологічні,
релігійні і фізичні спроби
методом проб і помилок,
а все ж шукає спосіб
показати своє індивідуальне
і нібито правильніше ніж у всіх,
але так не шукають щастя,
бо ці спроби в аналізі й оцінці
приводять завжди ум до краху,
розчарувань і хандри,
або скеровує в релігію вже іншу,
чи партію соціальну,
задовольняючи тим своє «Я» –
егоїзму нашого дитя,
бо у підсумку життя нам скаже,
що ми все це робили задля грошей,
щоб керувати іншими людьми,
і в кінці захочемо від цього слави,
яка по суті й змісту
кінчається безслав'ям у нащадках.
І тільки, зрозумівши цей сценарій,
у людини відкриється Душа,
яка підніметься, як вільний птах
і поведе свідомо нас
по стежках щасливого життя,
бо в цьому істина свята
і до такого розуміння приходим ми
у невідомому житті, прийнявши вірний путь.

Ми цей факт відчуєм
і він зовсім не є випадковим,
бо ми очистили тіло
і ум готовий розуміти,
що є якесь позитивне джерело
до якого тягнеться Душа.
І це буде відкриттям того,
що ми бачим близько те
і те, що є далеким саме так,
як відображенням світу і усіх
у центрі нашому,
який сприймає
цей дзеркальний світ,
як свій і розуміє,
що він є іншим у собі подібних.
Бо саме усвідомлення таке
дає нам розуміння того,
що кожен на Землі
свою реальність має,
а то і в декількох підряд перебуває:
в ній ми творим і живем,
радіємо і плачем –
і все ж вірим Богу у собі,
і так, відповідно цьому
будуємо життя свої.

Ось так, методом спроб і помилок,
людина віддається умом своїм,
то Творцю, то Дияволу,
як енергіям невідомим,
і все ж знаходячи у них
оправдання дій своїх:
бо коли збуваються мрії всі,

то це є проявлена в житті
прихильність до нас Творця;
коли ж у нас полоса невдач
і ми готові всіх розірвати,
або страх великий маєм
перед життям і людьми,
то цього бога ми називаємо Диявол.
Вся причина в тому,
що ми досить мало знаємо
і невміло ми вивчаємо
світ і себе в ньому,
а роки ж ідуть в ділах всіляких,
то це і є ось те, що життям ми звемо.
І так, пливучи в ньому, як коряга у ріці,
одного разу в якомусь із життів,
(а, можливо, воно тепер і є ним),
ми відчувати починаєм,
ми зміни позитивні бачим
у собі і в інших,
проявлених в думках і діях –
ми сад Едемський вивчати починаєм.
Ми вже помічаємо діла благії,
ми бачим слід свій при житті,
бачимо і залишені після себе ті ж відходи,
які свідомо не беремо у буття своє,
хоча і далі ми є у цьому механізмі,
як біороботи, які потребу виражену мають
в енергіях духовних – і це є шлях,
який життям ми звемо.

Тут же людина робить відкриття для себе,
що це ж її ум уже є свідомим,
який у розвитку своєму все ж зумів

і дозволяє нашому єству бачити себе
очима Бога і Бога у собі –
він бачить себе іззовні,
бачить і нутро своє;
істинні потреби відчуває
і водночас інформацію різну
фільтрувати починає,
відмовляється від дій і предметів,
які не є суттєвими в житті,
бо до цього ум будував життя своє
і відносини з людьми,
шукаючи причин і способів,
очікуючи певних наслідків з ідей.
Таке пізнання і осмислення у всьому
мінняють весь стиль життя,
проявляючись в активному устремлінні
Духовності святої.
Прийнявши все це за основу,
то мудрість вже в житті з нами є
і в ділах малих й великих
ми свідомими вже є.
Ми побачили пасивність у нікчемності її
і бачили активність у бажаннях мнених,
і все ж зуміли узріти можливості великі,
що ум людський може кожному свою дію
погоджувати з Душею –
він є інструментом у житті
з відчуттів і почуттів, аналізу й оцінок
через які Душа і проявляється в життях
як провідник, як покликання людини
і тут Душа вже умом свідомим
через думки, слова і дії,
які течуть у нашій тілі

починає рости, цвісти
і плід свій лишає на Землі
в енергіях позитивних.

Тому знаймо люди, знаймо,
що в минулому лишивши
свої бажання, емоції і страх,
які бігали у нас в суєті
і поспіху шкідливім,
ум водив нас у пітьмі,
кидаючи в організації релігійні,
чи в партії суспільні,
просячи у Творця допомоги
і в Диявола грошей,
щоб життя наситити достатком,
якому меж немає в суєті,
то цим ми тільки можемо
пошкодити цей інструмент
і життя наше полетить шкереберть,
Душеньку тягнучи за собою.
Ось такі знання можливостей ума
і пробуджують кожного із нас
зробити крок свідомо на той путь,
який є розвитком людини
і є шляхом вірним в лоно Бога.

До пошуків таких нас голос Духа зве
і це ми помічаємо не раз
в імпульсах, чи в устремліннях
щось в житті змінити.
Так і Суций наш задумав,
що все живе на Землі
і у Всесвіті усьому

є середовищем для людини
для руху в Духовність світу,
хоча енергія людська
в розвитку такому зупинки все ж немає,
бо блаженство, щастя, справедливість ...
вже є світочем для тих, хто сущого шукає ...

ВІРА

Віра у кожної людини
появляється з довіри,
яка іде від сприйняття
і прийняття слів
від собі подібних,
від їхніх дій справедливих,
доброти і милосердя чистих.
Коли ми відчувати починаєм
легкість у душі, умі і тілі
і у цьому ми щасливі,
то це ознака явна,
що Бога ми знайшли
в собі і в собі подібних
і у всьому, яке живе і дише.
Ось так довіра через досвід ума і тіла
віру ростить Духові святому.
Хоча Дух у нас і був,
як і в інших з самого початку.
Він був і є з незапам'ятних літ,
він є і буде у Всесвіті оцім,
поки людина віру буде мати,
а вона є кругом і всюди,
бо свідченням цьому є
наявність нашого життя.

І вступ цей не випадковий,
бо пророцтва
змінити не так просто,
які є Знаннями Всесвіту усього
і ці енергії святі,
які
духовністю ширяться межі людьми,
жили, живуть і жити будуть.
Про це говорять духівники,
старці, пророки і месії
і ці слова не викидають з книг,
які людство назива святими.
Хоча святість в книгах
змішана з іншим Богом,
який Дияволом людським зовється,
бо і він не тільки є наявним у людині,
а також і у всьому,
що свідчить про себе рухом,
або й зовсім для ока є нерухомим.

В середовищі людським
зв'язок між усім живим
є в енергіях Душі,
є зв'язок в ділах,
думками і словами.
І люди в пристрасті своїй
з користолюбства і вигод
із бажання володарювати,
настворювали в середовищі людським
велику кількість тих традицій,
які є протилежністю злою
і є засівачами ворожнечі і страху
в уми людські і в їхні дії,

ре-лігіями їх назвавши,
вклавши по суті й змісту
в оболонку поверхневу лиш слова,
без істини святої і ядра,
щоб Душами людськими володіти,
прикриваючись організаціями духовними,
як лихвар поганий ярликами.

Творець є творча дія,
є енергіями, які не є стоячі –
вони є рух у хаосі,
вони є і рух доцільний.
Творець – є Дух святий –
є енергії чисті, світлі
і саме так ми всі
сприймаємо це начало світу,
і так приймаємо енергію цю,
як творчу, будівничу,
як справедливу й вірну,
яка є від цих начал
милістю позитиву.
Якщо ми говорим БОГ,
то цим обумовлено в книжках давно
словом цим саме дії ті, що фактично є.
Це доброта і зло, це війна і мир, це правда і обман ...,
а якщо ми все ж говорим «Бог»
і молимося йому, символу цьому,
і всьому тому, що робиться у світі,
а світ – це суєта, це місце на Землі,
де більше негативу кожен бачить
і ми до нього звикли, бо він є можливість
йти із совістю на компроміс,
від нього ми бісимося у злобі

при неможливості мети реалізувати,
або злорадіємо від того, що обманом і брехнею,
ми кимось важним стали
і на інших ми плювали і плюємо,
а самі п'яти лижем тим, хто такий, як ми,
або тим, хто стоїть за нас вище.
І ми до цього звикли так,
що наші очі туди «біжать»,
де злоба плодиться активно,
де вбивства «йдуть» у війнах ...,
наш нюх туди нас тягне,
де смердить і все гниле ...
і вуха наші «зависають» там,
де плітки, обман і самообман.
Наш ум думки плодить
і ми слова готові говорити
обидні, грязні і у злобі,
аби лиш когось принизити
значимістю і гординею своєю.
Хоча й самі готові досить часто,
щоб саме так і з нами поступали,
то тоді ми можемо сказати,
що БОГ і ДИ-Я-ВОЛ один одному подібні
в цій обумовленості цих слів.
Бог є те, що є, що плодить ум людський
в словах і діях повсякденних,
і таких умів багато на планеті,
які і умом своїм «сотворили»
собі ось такого Бога.
То знаймо люди, знаймо,
що, говорячи слово «БОГ»
у всує (в суєті своїй),
ми ототожнюємо Диявола із Богом

в їх енергії одній,
бо завжди клір є політиками,
а якщо сказати точно,
то вони служителями Диявола давно вже стали
і вони в своїх потугах, проповідях і канонах
досить рідко звертаються до Творця-Святого Духа,
а так ніби для годиться і повсюди
користуються словом Бог,
або іще й месій імена добавляють:
Ісус, Будда, Кришна, Мухамед ...
і все до молитви просять
за Бога нашого і більш свого.
Бо Бог сучасний і є такий,
якого описали люди
у «святих» книгах цих.
А ми пишемо саме так,
бо різниця досить є велика,
між словами тими,
які були до основи
і лягли частково
саме в основу книг оцих,
які були їм Творцем відкриті
і тим, що на сьогодні є у них.
І, майже, кожен скаже,
що сьогодні люди злі ...
і коять справи у негативі,
а так було і вчора
і кілька тисяч років тому.
А за ці тисячоліття
люди з досвіду свого
внесли поправки у ці книги,
тому читаючи їх тепер,
ми бачим зло, гнів, війни,

ми бачим страх і кару
у рядках цих книг –
і все нібито від Бога...
А хто ж йому, шановні,
таку силу дав?
А ми із вами ...
Ось такий наш Бог
із цих книг «святих»,
якими і ми є з вами,
бо кожен день ми робим зло
і він його приймає,
бо і ми хочемо не раз в житті
умінь і сили,
щоб у когось вкрати,
щоб іншими обманом керувати,
щоб ми могли судити і карати,
щоб ми підтримку від нього мали,
коли зневажаємо людину іншу,
чи ідемо війною на землі інші.
То хіба це Бог?
Це Диявол ...
і він у нас і з вами
у словах і ділах наших.

А слід нам спілкуватись
в очищенні душі і тіла,
в добродіяльності своїй
з Творцем, чи Духом,
як енергіям тим,
що несуть кожному у цей мир
доброту і милість,
милосердя і справедливість,
бо тільки таке розуміння

всіх письмен святих-суспільних
і традицій релігійних
дасть чистоту життєву
і цим ми своє спасіння
реалізувати зможем,
не просячи в молитвах
Диявола людського в «допомогу»,
бо енергії негативу
не можуть доброту творити –
і якщо таке ось розуміння
ми вносимо у слово Бог,
то воно і є прийнятне.
А для цього нам потрібно
відмовитися від книг «святих»,
«вийти» з традицій релігійних,
і очищенням, і добротою
наповнювати відносини нові свої
зі всіма людьми.
Бо інакше ...,
як прийти у життя краще,
коли ми годуємо молитвами,
словами і ділами вовка злого,
якому ж дали наймення – Бог,
за яким сховали все те, що є ...
А є в людині кожній
Бог Добра і Бог Зла,
Бог чистоти святої
і Бог грязноти людської...

І в цьому злі
люди на Землі
нароблять стільки зла,
що воно матиме таку силу,

яка і створить отой центр,
який прозваний пророками,
як Армагедон ...
Хоча й прийде для людства
і всього живого той кінець,
який предрік Іоан,
відкривши всі страхіття,
які наплодять люди,
якими володіє і їх Бог,
злий і безпощадний
до себе і до всіх,
знищуючи усе і вся
на матінці Землі.
І ці слова з одкровення
є від спроби і для страху
саме тим, хто живе
у зlobі й гніві,
у жадібності й гордині,
як реальність та страшна,
яка чекає їх в кінці.
Хто сам туди прийде,
а хто й душу поранену
туди теж приведе,
бо той, хто уже віру має
і творить милість і доброту,
то у нього вже страху нема
у його житті й тепер,
немає злості й гніву ...
і він щасливий, і цим живе
на радість Богу і собі.

Вірмо люди, вірмо,
довірою живімо,
плекаймо якості духовні,
бо не всі на Землі
стануть послідовниками сатани
апокаліпсису в перед дні.
Так, важко буде жити
серед маси злих,
та мужаймося,
кріпимось Духом –
доброю, милосердям
і страху не маймо,
бо є день і є ніч,
є зима і є літо,
є сонце і є тінь,
є спека і є холод,
є добро і є зло,
є любов і є байдужість,
є милосердя, а є і війни ...,
то навчаймося шукати
в кожному прояві життя
хоч маленький позитив,
бо це промінчик є Творця,
який і вкаже шлях
в часи страшні і злі
до Вседержителя доброти.
Довіряймося добродіянням,
щастю і милосердю,
бо ця довіра і ствердить кожного у вірі –
що добро на світі є
і воно спасінням Душ людських
на Землі, у Всесвіті і є.

То спитаймо кожен себе,
кому ми молитву «сотворяєм»,
чому ми гроші обоготворяєм?
Бо вони дають полегшення і кайдани,
бо їх наявність є впевненість і сталість,
бо з ними ми вирішуємо проблеми,
бо з ними появляються нові негаразди.
То де та середина золота,
щоб урівноважити душі потреби
і бажання нашого ума?
То питаймо й питаємо себе
і відповідь завжди є,
бо коли питаємо себе:
з ким живемо в серці і Душі,
хто править нами в умі?
Тоді ми все це зрозумієм
і втратим страх у всьому,
бо покладемося в словах і ділах
на того Бога, якого й самі годуєм.
Якщо доброго – то страх загубим взагалі,
якщо ж злого – то у зlobі ми станем сильні,
а якщо цей наш Бог нас не любить,
бо мало робимо ми зла,
то він нас страхом, пригніченням придавить
та так, що ми вже станемо НІХТО.
То робімо люди вибір,
полюбімо життя щасливе,
добротою наповняймо
слова й діла свої,
бо тільки так ми зможем
іншим допомогти зробити вибір.
Суть вибору Бога є така:
якщо ми є злими ... і т. д.,

то явно до нас відгукнеться Бог Зла,
а якщо ми із Богом позитиву,
то нас і буде слухати Творець.
Так, що просимо усіх
шукати доброту і щастя
в духовних якостях своїх,
то цим спасенні будем.

Бо як тільки Диявол оволодіє людськими умами
при активній допомозі тих,
хто теж хоче у житті мати дивіденди,
то і вони хапають кочергу, прапор,
жезл, скіпетр чи патерть
і так колотять, та так колотять
вже людьми і їх життями
у запопадливості своїй готові
з дурості своєї
у прірву скочити востаннє.

Нема ще таких на світі,
хто б зміг Душею,
осередком Творця у людині
керувати і володіти,
бо у цього Диявола
на це ще нема сили,
щоб Духовність людську сховати.
Хоча намагаються ... і навіть вбити хочуть
різними діями і шоу,
канонами і законами ...,
а для цього взяли собі за зброю,
яка найлегша є з усіх – це слово,
яке наповнюють досить часто
гнівом, злобою, ненавистю,

гординею, осудом і завистю.
Тому тепер суть Духовності святої
так мало йде у людство словом,
словом усним, чи із друку...
Словам тепер не довіряють
і діям досить часто не ймуть віри,
бо у них є лиш оболонка-маска,
яка досить сильно обволікла
саме життя людини –
і вона не здатна через райдугу цієї бульки,
яка виграє кольорами принад і зваб
у першості, змагальності,
котеджах і грошах,
в обіцянках зразу ж раю
по той бік життя,
узріти своє на Землю призначення.
Так по той бік життя
є завжди життя нове,
а іншого людина і не знає,
але завдяки побрехенькам все ж надію має,
бо тільки при житті людина пізнає
і райський стан Душі і тіла,
і пекло від ума і діла,
а Дух, який є якостями духовності
був і є, і буде Богом.
Він є чистота і правда,
доброта і милість,
любов і справедливість,
якими наповнене життя
до якоїсь міри,
хоча міру цю не зна людська істота,
але саме якості оці і є
той шлях і ті ворота,

що водять кожного в житті
і ведуть у лоно Духовності святої.
Тому до Сущого ідуть
кожен дорогою своєю
і тільки через такий стан
Духовності людської,
який при житті і мав Ісус.
Таким шляхом ідуть усі
і цей вислів метафоричний
(порівняльний є по суті),
що тільки через Ісуса ...,
бо до Творця люди йшли завжди –
до народження Ісуса і тепер,
то не сприймаймо так реально
повчання книг святих,
бо ввійти у лоно Духа кожному дано
з народженнями його
і, дійшовши в пізнаннях своїх,
кожен може і входить у ці ворота,
які є Духовністю святою.
А життя світле, чисте,
є подарунком Бога кожному із нас,
і Бог Душою в житті тіла проявляється
думками, словами і діями людськими.
Еволюція життя, починаючи із Духа й тіла,
як і життя людське в істоті,
Сущим із життя в життя пробуджує схильність,
пробуджує начало творче,
пробуджує робити вибір і рішення відповідне,
допоки ум наш визріє життями
до свідомості святої,
яка і живить Дух святий,
бо по своєму стану і вона є святою –

хай краплинкою малою,
але ж ми знаємо усі,
що маленькі краплі роблять океани світові.
Тому й людина у перетвореннях своїх,
у змінах духовності своєї
до Бога енергій позитивних йде сама
і тільки їй відомими шляхами.

Послідовники традицій релігійних
в масі основній є користолюбці,
або вигод шукають певних,
є серед них і фанати,
які сприймають самі слова, а не суть,
бо «прив'язані» до пояснень,
чи до книг «святих»,
які множаться у множинах –
і відповідей не дають,
бо відповідь завжди дає саме той,
хто Духовністю шлях собі торує.
Хоча в дорогах в лоно Духа
людина в розвитку своєму
світ вивчає, пізнає і Духа
в проявах людських і природі,
набирається досвіду свого
і мудрістю своєю у строки різні
приймає слово усне, а також з книг,
застосовує піст, обмеження у розкошах своїх,
вивчає йогу і медитації людські,
які є помічними в утвердженні Душі –
і так крок за кроком манівцями
виходить на стежки,
а там виходить і на путь Віри
в Те,

що кожного із нас,
як і в цілому творить всіх,
леліє і навчає...,
і в певний час приймає
такими, якими ми і є.

Знаймо люди, знаймо,
що «Гіта», «Толмуд», «Євангелія», «Коран» ...,
містять слова про знання,
а Знання мають люди –
вони у них і з ними,
і проявляються у позитиві,
коли така людина
ці слова підтверджує ділами
і вони є суттю її життя.
І зовсім не ксьондз, пресвітер, ...
є знавцями істинності Духа –
вони вожді, вони на службі
у Диявола по суті,
бо у своїх ділах
керуються вигодами і користолюбством,
лякають Божим страхом, безсоромники такі.
Так, саме Диявола і звать
«князем, вождем, керівником,
канцлером, чи президентом» людських відносин,
та іще глибше топчуть людську суть,
написавши, що саме вони є посланцями Бога –
і їх боятись треба так, як і Бога,
який по істині своїй не є караючим і злим,
і не розказуючи те,
що саме середовище людське
висуває на посади саме тих,
які подібні їм своїм психічним станом;

вони мучаться і страждають
усі разом у цьому пеклі
і у тих нищих «цінностях» мирських,
які не мають з Духовністю святою
нічого спільного при шуканні Бога.

Коли ж ми забажаєм реалізувати
людські пророцтва,
які наповнюють життя
кожне і в цілому
від Знань Творця,
то знаймо, що путь таку
собі узяв кожен із месій,
який люд бажав змінити.
Хоча до знань і мети
кожному із них слід іти
духовності стежками,
хоча не факт, що вони стають
світськими царями,
бо ті месії, які Духом
і від Духа творчо діють,
а не в очікуваннях мліють,
то вони сколихують
устрої суспільні
і хвала їм шириться віками.
Також знаймо, що месії
приходять саме в середовище таке,
яке їх чекає, в яке їх Творець посилає,
де уже дозріли його помічники,
яких вони називали учнями,
пастухами душ людських –
і в потугах цих засівають
для урожаю в майбутті

в середовищі людським
добротою і милістю людською.
Бо той, хто царем хоче стати,
то перш за все він царевичем
має народитись ...
Тому царі суспільні появляються в миру
по самовибраності ідейній,
наявній фізичній силі, чи за гроші,
хоча й сюди їх Сущий вів
по словах їх і діях,
довіряючи на вибір благий ...
А вони із часом довірившись мамоні,
а далі вже по крові
обумовлюють таку
вибраність нікчемну ...
А істинність месії
плекається не із крові,
не із суспільних устремлінь,
а суто із джерел духовних.

І цей суспільний «князь», чи «цар»
живе в людських умах,
в словах і ділах лихих,
не малюючи особливості у расах,
і націй у нього є визначні,
і малює він кордони по землі,
бо досить сильно він возсів
негативом межи людьми,
зв'язавши їх діла кровію людською,
порукою кумівською,
ідеологією юдівською,
самі живуть в страху
і в інших плодять страх,

забравши все в людини:
заводи, надлишковий капітал,
залишивши у рабських відносинах із ними;
землю, воду забирають,
і в лихості своїй бажають
забрати повітря, сонячне тепло і світло
які не належали їм і належати не можуть...
... і все це їм по силі,
бо люди у своїй зневірі,
очікуваннях мнимих,
у розчаруваннях і гніві,
готові батька рідного продати,
продають дітей своїх,
і Бога продати вже готові,
аби лишень жити так,
як живуть «князьки» мохнаті.
А ще інша частина нашого суспільства
шукає їжі для Душі,
бо наявні традиції релігійні
не дають відповідей життєвих:
– як далі жити? і що буде з нами?
А Душа голодна
і за цим голод біжить –
голод ума,
якого майже що нема,
а там і для тіла
слідує недостача їстива,
а Душа то жде від нас
слів і діл духовних ...
То «князь» починає створювати
церкви саєнтологічні,
чи ще щось на подобу,
яке ніби то дасть позитивні зміни
у житті кожному із нас,

як не тепер, то через годину.
Вони сьогодні досить швидко
зорієнтувались в чаяннях людських,
то просимо: будьмо пильні,
щоб не сталося так,
як починалося завжди,
коли при створенні гуртів духовних
до них приходили шарлатани
чи попи погані,
які духовне слово редагували,
оскверняючи суть і зміст
вигадками різними
«баняк» людський так,
наскільки те можливо.
Бо всі традиції ре-лігійні
начало духовне мали,
а потім тихенько і хитренько
до них заходив сам Диявол
канонами й обрядами,
тлумаченнями від нього –
і «церкви» з кожним поколінням
скверною ставали во язицех
з уст служителів таких.
Бо сьогодні клір і придворні їхні
з тео-логами (Бога-трактувальники такі)
в мечетях, церквах і храмах ...
не вчать Духовності святої,
хоча ідеологію свою,
яка політикою зветься,
словами про Бога обгортають,
аби лиш ум людський
від Істини відвернути –
та так заповзято,
щоб людина голосу Душі своєї не почула,

творючи суєту людську і Духа згадуючи все
Та і традиції сьогодні,
які віками для людей були,
хоча б маленькими дороговказами
в усних бувальщинах прадавніх
і цим Духовність берегли,
дотримувались у словах і ділах своїх,
свою і Творця гідність шанували –
і так із покоління в покоління
дітей якостей духовних наущали.

О, Ісус, який із Назарета,
де ти, наш брат по духу й крові?,
мабуть, ти в лоні Духа,
а ми в житті цьому присутні тілом.
Нас терзає ум, болить і тіло,
Душа у спокої і спокою не має:
для чого ми пізнали тебе,
пізнали й те, як іншим можна допомогати,
бо Отцем-Творцем
приготовлена нам така дорога,
а Дух творящий знав,
що вона по силі нам –
і тобі, Ісусе, ми віддалися,
бо знали, що додавиш сили
і мудрості людської,
а ум все ж каже,
що не готовий хрест публічно нести,
бо він сліпий, бо він не бачить результату,
а Душа мовчить, страждаючи від сліпоти ума –
вона ж бо бачить, вона ж бо чує,
як ум їй допомагав Духовність сіять.
Вона чує, що зросло зерно

і як в пагонах маленьких життя тече,
та тривожиться все ж ум
в чеканні урожаю, та, мабуть, ні –
не в змозі досягнути, що якості Духовні
засіваються й ростуть в життях людських
віками.
Все ж ум не здатен з тим змиритись,
бо осяяний Творцем і Душею
років зо три тому
і, бачачи зміни у собі вагомі,
розправив крила для польоту
від темпів пізнання, сприйняття і прийняття.
І в такому устремлінні
з подякою Духові святому
бажає допомогти усім чим зможе,
а можливостей і вмінь все ж не має,
та і стишуватись не бажає ...,
то так у сприйнятті чутливим поспішає,
що і на тіло не зважає:
хай болить, хай сконає,
бо так уже знає,
що Душа продовжить рух і без цього тіла
і без ума з його мріями й надіями
доброту зриму серед людей творити ...
Іще не визрів ум,
то і не побачить він врожаю
до якого й він доклав рук людських.
Отож і мучиться від гордині
і тіло мучить гіркотою,
хоча є досвід, і йому відомий,
бо багато вже таких в життях своїх
цю гіркоту пізнання відчули.
То так і Ісус пізнав відторгнення людське

за спроби реалізувати пророцтва Ілії
до кінця, маючи надію,
іншим надію дати
в їх серця й уми
про життя гідне і щасливе.

Потреба людства є в Духовності чимала
і по інерції воно чекає настанов, повчань,
пророцтв і слова,
то готуймо людство всі по трошку
словами ось такими,
добродіяльністю своєю,
бо прикладом таким ми багатьох навчим,
а якщо Творцю буде вкрай потреба,
то він знайде спосіб, строк і місце
і тих людей-месій,
хто понесе Боже світло межи люди,
а хто чутливий і бажає спасіння людству,
то приєднається до них,
бо з капель родиться струмок,
який утворить потік духовний,
а там і ріка потече між люди
і спрага погамована вже буде.
Допоможімо одне одному добрим словом,
допоможімо тим, чим можемо,
шкоди і гіркоти нікому не робімо,
то цим зміцнімося ми Духом у довірі
і Диявол від нас піде,
а ми, звільнившись від його кайданів,
починаймо будувати життя щасливе,
бо в Духа царств нема,
нема конфесій різних і держав,
нема і тих, хто служить,

але він скрізь і всюди,
де доброта і радість є,
де милосердя і любов цвіте,
де правда і справедливість у пошані,
де довіра і пошана з людьми в ладах,
де всі мають рівне право на життя,
життя гідне і щасливе.

ТОЙ

Боже, Дух святий, Ти у всьому:
у сонці й криці,
у хлібі і воді,
у вітрі і горі,
у погляді і розмові,
у милосерді і доброті,
у щасті і любові,
у сні і ділах буденних,
у шепоті коханих;
Ти сміх дитячий собою наповняєш
і ми теж тобою дишем;
Ти наш провідник
у житті;
Ти з нами у каятті;
Ти порядок у всьому маєш,
усім даєш Ти певний вибір,
свободу дій в творінні,
але недоступний у пізнанні
і водночас відкритий Ти у всьому.
Ти з нами назавжди,
коли життям ми тут присутні,
Ти з нами назавжди,

коли ми духом непомітні.
Ти у нас, а ми в Тобі,
міняючи форму й образ руху
енергій світових
без початку і кінця.
Таке ось пізнання часткове
нас, людей, подеколи тривожить
перед закінченням життя,
бо деколи безсилі і не маєм мочі
щось змінити в світі,
та і в житті, щоб щось змінити,
то не маєм часу, вминь і змоги.
І тільки крапля ця йоршиста
в цих словах-рядках перистих
ще більш терзає Душу,
бо і мить оця
теж нам не підвладна.
А ми ж свідомі,
що це і є основою для зла,
як плід гордині,
який росте в людині,
але ж і до цього часу
ми з цими ж «якостями» і жили –
як енергія протиборча
Духовності світовій,
то, мабуть, тільки одиниці
відшліфовку проходять вдало
у цих життєвих жорнах
нашою присутністю в живому,
бо людина має здатність
думки свої творити,
говорити і писати
для таких же як і сама,

бо інших вона не чує,
вона їх і не розуміє,
що всім у цьому світі
не так просто й легко,
і навіть тим, які проявлені в речах і діях:
чи то в зорі і вітрі,
чи то в дощовій краплинці,
чи то в небесах і Землі,
чи то в комасі під ногою...,
а воно ж усе з душою
і наповнене всім тим,
що і людина у житті оцім.
Як прийняти Тебе, Боже, таким ... –
смиренням чи боротьбою,
бо пізнати мабуть можем
тільки у поєднанні ось таким,
а прийняти все ж не зможем,
як та крапля дощова,
яка є відображенням
по змісту й суті
океану світу.
Так і Всесвіт у цілому
є відображенням в людині,
а людські думки, слова і дії
є тим електроном блукаючим
в урановім ядрі,
який і розриває молекулу одну,
наносючи шкоду собі і всьому.
Блукає пілігрим по світу
і не знає людство того,
що є він оберігачем спокою і миру,
чи є енергією активу,
що здатна світ увесь зірвати,

бо пізнання ядра самого,
як джерела життя Всесвіту усього
в його критичній масі
є небезпекою у всьому,
тому і не приймає людство –
і зовсім не по лінії,
і зовсім не по тупості своїй,
бо мудрість є у всьому,
хоча і схована вона,
та все ж життя у дії
і є тим Богом,
яке не відкриється нікому
задля збереження самого себе.
А всі ці намагання в пізнанні
є суєта суєт у просторі і часі
лишень маленьких одиниць
блукаючих електронів.
Тому молекула в системі людства
тримає їх на прив'язі в орбіті,
дбаючи про інші електрони,
позитрони і нейтрони,
які в сукупності є цілісністю тією,
яку ми Всесвітом і Богом означаєм.
Ось така реальність наша,
то приймим усе так як є
з розумінням у чистоті і бруді,
у ненависті й любові,
в образах і єднаннях,
в сумнівах і довірі,
у відчаях і надії,
бо в життях людських
все ж є лиш частково
для відродження й продовження життя,

в якому і ми є із вами
свідками у короткочасі.

Благаю Боже, блага хочу,
хочу зупинитись
і умиротворення знайти
в усьому, і найперш в собі.
То, Боже, не дай зірватись
і не дай шукати пізнання у розумінні –
а лишень розуміти і приймати
таким, яким Ти у всьому є;
не стільки Тебе шукати,
а любити Тебе в усіх і все,
бо хто забуває себе,
той знов себе знаходить
у Тобі, світе наш прекрасний.

Хай ангели з нами перебувають,
яких ми Духовністю назвали;
хай очі світяться від щастя,
що ми живі,
бо навіть той, який не хоче жити,
не вправі плин життя змінити.
Хай сонце нам світить й гріє
для життя у діях;
хай ніч приходить
і ми продовжуємо жити в сновидіннях,
хоча і доля нас веде в житті,
та не забуваймо покликання своє,
бо в житті, як на довгій ниві
ми любуватись можемо ним,
очищати і допомогати собі у ньому,
заколоситись у його красоті,

або пробігти вмиль,
зім'явши стебла – життя чийсь ...
Але підсумок один для всіх і у всьому,
що шлях життєвий ми не спізнали –
не вміли і не намагались
і навіть на його краю – на одрі,
хоча й важким він був,
але ми й радість-щастя мали,
то гідно кожен пройти має
по канату життя цього,
що з'єднує два береги:
зло й добро,
байдужість і любов,
ніч і день,
користь і доброту,
життя і небуття,
то тримаймося на ньому,
не зраджуючи нікому,
не штовхнувши словом, або ділом
того, кого зустріли, чи обігнали у житті,
бо Дух всесвітній оберігачем є кожному із нас.
Хай мрії збудуться усі,
приймимо горе і біду в подяці,
бо іще живі і бачим обрїй,
відчуваємо росу ранкову живодаїну
босими ногами
і вухо ловить заспіву солов'їні,
і праця жде кожного із нас,
щоб здобувати хліб й до хліба
в тілеснім поті і в радостях душі.
То хай знають всі,
що все що відбулося й буде далі
з кожним у житті,

то це відбиття Суцього у нас
і образ його у наших діях –
є найкращим у цій долі,
у цім житті
на матінці Землі.

ПРОСТО

Хоча і дивно ніби,
що Душа так сильно хоче
по небу линути, споглядаючи світи,
чи між людьми пройти
і мудрість людську спізнати,
або досить просто –
у гаю послухати солов'я,
чи десь в тиші
почистити пір'я на Душі.
Та все ж життя є важкою суетою,
а так хочеться в житті тілом і умом
умиротворення в житті і простого щастя
собі й родині і тим ще двом...
За мрією летимо,
за шматком хліба біжимо,
за дітьми тремтимо,
проблеми рішати просим Бога
шкоду робим іншим,
аби самим бути на висоті,
у наших горі і біді винуватим ближніх,
а підсумок один на всіх –
в труну положить без бажань оцих.
А нам би вчитись в мудрих,
як життя своє організувати,

хоча і шлях душі і тіла є важким,
та знаймо покликання своє
і гідно йдімо у відносинах своїх
з усім тим, що життям дише.
Буває боляче і Душа страждає,
та все ж живемо і прощаєм
і ніби все із початку починаєм,
та щось духом нас тримає
наснагу і силу додає,
то ми й щасливі,
що хоч доля нам
стежечку щасливу вистилає,
то кожна така мить
любов засвічує у всьому,
бо ж так хочеться пожити
і так радість цю умножить.
А доля – це лиш частинка
нашого життя, бо інше нам
ще треба сотворити,
або деколи і від частинки можемо загубити.
У кожного із нас своя дорога
і хрест в житті теж несемо свій –
один лишає після себе сад
і спогади прекрасні,
а комусь доводиться повсякчас
боротися за щастя,
та є й такі, які живуть на хлібі і воді,
або й того не мають,
та ніхто із них не знає,
що робиться у кожного в душі.
Та все ж не залежно від бажань, мети
і від кінцевого результату,
то подякуймо Сущому й собі,

що живі і рано вранці зустрічаєм сонце,
бо життєва істина проста,
що майже всі дні життя
між собою досить схожі
і суть його ми в змозі зрозуміти
по підсумку дня одного,
що змінювати нам треба
частинку іншу у собі –
тоді і зміни у життя прийдуть
і ми у ньому будемо щасливі.

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

На все свій час,
на все своя пора
для тіла, ума й душі
певним фактам і подіям
відбутися в житті.

Приходить час зачать дитя
і строк його життя у животі,
приходить час відкрити очі,
узріти світ красивий чи лихий;
приходить строк почути перший звук
і нам сказати перше слово.
Приходить строк
і ми робим кроки перші,
починаємо сприймати
вже умом своїм реалії життя
і починають в нас думки роїтись
у тій різниці,
що ми відчуваємо Душею

і тим, що життя реальне
нам кожному дає ...
Ось так ми вперше у житті
починаємо робити
свій перший хитрий вибір,
або несвідомо сприймаємо
події й факти такими,
якими вони є насправді
і так, як нам належне,
бо приймаємо їх у позитиві.
А потім десь з'являються бажання
щось руками своїми сотворити
і ми чомусь саме так все майструємо
як підказує Душа і як умієм,
та трошки беремо з досвіду того,
якого ми в батьків навчилися.

Приходить час
і кличе нас Природа,
і турбують наше тіло й ум
ще невідомі нам тілесні втіхи,
щоб продовжував жити рід увесь,
щоб життя тривало вічно,
бо воно і є той вічний Бог,
який і є в живому.
А коли ми в парі
і життя готові дати нове,
то в ту спільну мить
ми зачинаємо дитину.
... і ми працюємо думкою своєю,
словами і ділами,
досвід приходить свій
і в цьому мудрішими ми є.

Приходить строк
і Духа ми пізнавати починаєм,
що він отець і брат, сестра,
який у людях і у всьому.
Ось так наш благий
і мудрий Дух святий
в житті нас водить і повчає,
маючи на все час і мить,
і допомагає милістю своєю
себе і інших полюбить.

То, знаючи оце,
будьмо, як ті діти –
допомагаймо й ми
Сущому своєму
ділами добрими й благими,
словами подяки і похвали,
бо цього він від нас чекає,
цього ж він кожного навчає:
саме у відчуттях тих строків
і в ту мить, яка життям є нашим.
Схильність ніби виростає,
із чогось потреба виникає,
бо Душа у нас росте
для зростання у житті
і єство таку потребу має.
Тому саме такими ось
ділами і речами
життя наші засіває
у певний час
дня чи ночі,
в періоди такі
ми є щасливі,

то стан такий
Душі і тіла
зуміймо кожен
продовжити свідомо,
бо саме так
Сущий нас навчає жити
і доброту творити.

І ці миті у життя
приходять зовсім не випадково,
бо до них ми готові тілом
і умом вчимося їх приймати,
як подарунки, які ідуть від Бога,
то продовжуймо і ми правдиво жити,
як Бога діти,
щоб і він міг порадіти,
як батько наш духовний
від наших справ хороших,
бо так буває і так є
у сім'ях людських,
де вміють Творця так любити,
бо цього вони навчилися в сім'ї
і цими якостями Духа
ширяться в небеса і на землі.

ДОРОГА ДОДОМУ

Далеченько живе наша мати,
хоча у спогадах близенько
і слова її звучать
у наших сімейнім діалозі,
як порада і сімейний орієнтир
і їх сприймає радо кожен,
бо слова ці мудрі,
зважені досвідом життєвим,
та і не порожніми вони є,
а енергією її душі зігріті,
бо зігрівають і нашу душу
в бесідах споминальних.

Тим і хороші такі вечори-посиденьки,
якими бережемо ми у роді
мудрість, досвід і духовність –
в собі, як згадку,
а дітям і онукам, як в науку,
вставляючи у сьогодення наше
візерунки спогадів сакральних.
Бо життя, то праця є щоденна,
то полотно у рушнику, який стіну прикрашає,
а на полотні мати вечорами
залишала у візерунках духовний зміст:
чи то хрестиком, чи гладдю,
бо у вишиванні тім ум стишався
спокоем і ритмікою роботи,
а душа творила, з радості співала,
душа рукою голку з ниткою водила,
умом у спогадах хороших мліла
і мрії, і надії все плодила
на щастя і добробут у сім'ї.

Тепер у нас уже не сім'я, а сім'ї –
розростається наш рід
і разом з ним шириться
доброта ваша, мамо, у спогадах отих.
Ми, діти ваші, мудрість ту через роки
пізнали і прийняли в життя свої
тими рушниками, що на полотні,
яке ви ткали власними руками –
щоб нам руки витерти, чи то лице,
живіт чи ноги і все перед очима
життя спільне у спогадах тече,
бо і рушник в руках і на очах,
як слід життя з далекого минулого
і ніби кличе у майбуття
своїм нагадуванням про маму,
про її життя і руки роботящі.
Очі глянули на форму квітки,
на колір нитки і на весь зміст вишивки тієї
і ніби впливає з них портрет ваш, мамо,
на повен зріст і наша хата
і торкаємося полотна і вишивки,
і відчуття таке, що ми торкнулись вас:
рук ваших, уст і подивились в очі,
сіро голубі на фоні білому,
а ви, подивившись в наші,
ніби трошки сумно,
у нашу душу, у наші думи і діла.
Ні, мамо, ми вас не підвели
і не соромно вам є дивитись в очі людям,
що ви залишили правди і справедливості
слід життєвий в своїх дітях.

Дякуємо вам, дякуємо й тату,
що нас навчили чесними бути,
навчили і доброту творити,
не робити зла нікому,
то за це ми дякуємо вам, батькам,
як богам нашим зримо.
А як потребу і при нагоді
пробачити вас просимо
за непослух, чи ті пущі дитячі,
які вас огорчали.
Водночас просимо вибачити
за всі літа розлуки,
бо лишили батьківське гніздо,
вибачте й за ті муки, коли родили,
коли ростили і не давали спати,
бо давно уже ви, обоє,
для нас є святими.
Ох, як хочеться по тексту
конкретні спогади сюди нам помістити,
та ми живі і живі нашими батьками,
то на цьому й слава Духові Святому
за все і за те, що рядками цими
згадали Бога і ту дорогу, яка веде додому.
Ось так через рушники і з рушниками
згадали ми дорогу ту,
яка нам показала милосердя й ласку,
яка веде роками у батьківську хату.

РІДНА СТОРОНА

Рідний край з нами є завжди,
бо ми там родились і зросли.
Це може бути село, чи квартал міський.
Та нічого ріднішого нема на всій Землі,
ніж той край де росли,
де світ пізнавати почали.
Куди б ми не йшли,
чи не їхали світами,
то пригадуються завжди
тато й мама, друзі і сусіди.

А вже у роки зрілі,
а то і в роки похилі,
коли ми вже відходим помаленьку
від справ мирських,
то Душа нас кличе
і ми її чути починаєм,
і розуміння до нас приходить,
що прийшов той час, година,
коли ми прощу маємо творити ...,
то завжди думками ми своїми
пливемо у дитинство юне,
яке Душі так миле.
І тоді Душа нас часто кличе
до того краю, в сторону рідненьку,
туди і кличе, куди творець послав
Велику Душу в тільце маленьке.
Якщо ми чуємо таке прохання,
то при можливості маленькій
повертаймося думками, а то і на правду
на ту землю, на той поріг,

на той асфальт, на той моріг,
бо так і треба і така потреба Духу,
то є потреба і Душі
повернутись в радості приємній
і там віддати нашу Душу
тому, хто її нам послав.

Тепер є слово модне
і ми його напишем з розумінням,
що цим ми карму родову колишем
і тим покращуємо всі речі
і відносини нові того із родичів нових,
до яких Душа така вернеться.
Бо така Душа дарує нащадкам нашим
життя щасливе і багате
і саме предкам за леліання Душі
ми маємо подяки посилати
у день прабабусь і прадідів у грудні,
а якщо й життя невдале склалося у нас,
полетіло шкереберть і Душею настраждались,
то все одно повертаймось в рідний край
і цим відновим той духовний стан,
який отриманий при зачатті нами
в утробі матері своєї,
бо покотиться Душа згори
і розіб'є не одне життя на путі своїм,
і ми не матимемо спокою
допоки вона котиться у пекельних кухнях
у тих життях до тліну.
А там ізнову почне свій путь-дорогу,
вистеляючи її літ із тисяч,
щоб дійти у лоно Духа.
Ось така є суть Духовності святої

між тим, де зродилися цим тілом,
то там і маємо покинути його,
бо це дає можливість в роки останні
шанс кожному із нас
помолитися, прощення попросити
і самому всіх і вся простити.
Це перевірено давно і мудрі люди знають,
що повернення таке
очищенню ума і тіла сприяє
і зростати нашою Душею допомагає.
В такі роки і миті нашого життя
Легенько смерть приходить
і Душа легесенько відходить
без страждань і докорів сумління,
а ум, звільнений від злоби й гніву,
даючи можливість тілу позбутися хвороб і сліз
гірких,
а Душа легенько несе щасливу долю тому,
до кого Творець її пошле в нове життя-дорогу.

Отака то рідна сторона,
отакі рідні тенета,
де все те є найкраще,
що Сущий нам дає.
Отакі краї, місцина і країна,
які разом із людьми
вишивають чи малюють
спільно ті узори спільні
і леліють фон-простори
рідної землі
життями в думках,
словами і справами у діях,
у бережливості до тих,

хто нас вітає ароматами,
вітами дерев
і тим легеньким вітерцем,
чи сонечком грайливим спозаранку,
або в передвечірній тиші,
коли природа й ми
прощаємося із днем,
а вже потім ловимо очима
небо, місяць і зірки,
відходячи до сну.

Отака є наша сокровенна Україна
для своїх синів і дочок
незалежно від кухні й мови,
незалежно від партій різних,
бо ми єднаємося тим місцем,
тією аурою-душою
де родились і зростали,
бо ми єдині не в кордонах,
а Душами своїми
і тими якостями Духа,
які є в кожної людини,
які є у всьому, що живе на цій місцині,
бо ми єдині Душами своїми.

Бо не дарма говорять люди:
«де родився, то там і пригодився».
Бо суть приказки такої в тому,
що Творець кожную Душу посилає
саме до тих людей і в ту місцину,
де благо матиме Душа і Тіло,
де Ум служитиме їм обом
і найкраще із можливого.

ЩАСТЯ

Люди сваряться,
люди миряться;
люди шукають чуже,
люди гублять своє;
люди збільшують статки,
люди впадають в бідність.
Проснувшись,
і не відомо куди спішать,
а ввечері лягають спати ...
і кожен з них надію має,
що завтра буде краще ніж тепер ...
І ось так, завдяки надії,
ми живемо постійно в дії ...
так, якимось, не усвідомлюючи біг,
і не задумуючись над тим,
чого у нашому житті
і у Всесвіті в цілому
все проходить саме так,
а не інак ...

Та все ж кожен хоче щастя
і знаходить кожен з них своє,
бо кожен сприймає і приймає
це щастя по своєму:
хто в грошах, хто у славі,
хто політиком хоче стати,
хто все готов віддати дітям,
а хто вже забажав
здоров'я повернути ...
Та все таки по результату –
це і є елементи щастя.

Але в житті чомусь
на стежках у пошуках його,
ми деколи мішаєм іншим,
подеколи крадемо у них,
або у борні губимо і те,
що вже мали ми на старті
життя свого ...

Ось тут між людьми
виникають конфлікти й сварки,
бо не співпадають інтереси
і так, ніби переходячи дорогу,
входять в гнів і злобу
ворогами стають люди.

А це є дія нашого ума словами,
які обумовлені брехнею і обманом,
а далі збільшуємо зло, гнів , ненависть
між нами іншими сестрами брехні –
осудом, плітками.

То знаймо люди, знаймо всі,
що обман не робить щастя,
не робить він і радості в житті,
то як тільки він зростає в умі,
то стримуймо слова брехливі
кому б о не було на нашому путі,
бо обман, як те шило із мішка
проявляється бідою нам і іншим,
бо це найбільша біль-біда,
які плодить лиха людина.

Не обманюймо дітей,
дружин і мужа,
матерів й батьків,
сусідів і колег по роботі,
бо це помилка велика і тяжка,

яку зрівняти майже можна,
хіба що з позбавленням життя.
Бо обман вбиває тихо і поволі
і він є джерелом війн і вбивства.
То бережімо ми себе від дій обману,
то цим збережемо мир і злагоду
в сім'ї, на роботі і з сусідами,
бо цим збережемо своє здоров'я й Душу.
Це не є прості слова-прохання,
це є застереження Бога-Духа
кожному із нас
і на повсяк день.

Тому й знаймо, що ми щастя
не збудуємо собі
на чужих сльозах і горі,
на нещасті собі подібних,
та все ж ми здатні
щастя пізнавати,
його ростити,
крила знявши у політ,
очищаючись Душею й Тілом,
творячи доброту і благо,
і станом щастя свого
засівати Всесвіт наш великий
собі у радість
і тим, хто зовсім близько.

ДОЛЯ

Доля кожної людини
може бути щастям і достатком,
а може стати приреченням
і вироком назавжди ...
Однак знання цього не є де-фактом,
якщо ми дивимося на саме життя
із стану задоволення і щастя,
або себе картаючи й плюндруючи
руки опускаємо,
і змирившись геть у всьому,
що в життя до нас приходить,
бо в зневірі ось такій
ми деградуємо єством своїм.
Бо пізнавши красоту життя в достатках,
як в способі життя,
то ми розслабитись змогли
і перестали робити все,
як це було до цього.
Тому в діла й слова наші входять
гординя, зверхність і марнотратство,
то це теж не факт,
що майбутні наші роки пройдуть у щасті.

То знаймо люди, знаймо,
що людина кожна здатна
свою доленьку міняти
на краще, або гірше ...
До гіршого нас веде та тінь,
коли людина сприйняла
спокій свій, як лінь,
або відмовилась шукати й вибирати,

щоб у спробах благих
все ж знайти ту вірну путь,
щоб за життя свою долю
на краще кожен день міняти.
То в цьому й краса людини:
у її вмінні з розумінням і свідомо
очищуватися єством своїм
від звичок шкідливих наших,
або жити так, як інші ...
та все ж мати устремління
робити спроби ... і хороші,
щоб ними себе змінити,
то цим і долю ми покращим.
Бо життя, в якому ми перебуваєм,
кожну мить дає нам для ума цей вибір –
і він може ним ігноруватись,
чи відмовлятися від нього,
або, при погодженні з Душею,
почнуть слова його благістю звучати
і смислом наповнятися діла людини,
яка і може вже тепер свідомо
свою долю виправляти.
Поряд з тим, ми знаємо тепер усі,
що доля, як орієнтир життєвий,
принесена кожному із нас Душею,
яка і дає нам цей орієнтир...
дає вона і вибір кожному живому.
Бо ж усі хочуть доброти і щастя
і знають всі, що із року в рік,
із миті в мить
людина має мінятися на краще,
що має пізнавати позитив
у грязноті і ницості суєти щомиті,

але досить мало із людей
хочуть застосовувати це в реальності оцій,
яка життям нашим зветься.
Тому ми скажемо тепер,
що кожен можливість має
ДОЛЮ свою прекрасну будувати:
в щасті жити, чи життя занепастити.
А для утвердження позитиву,
то скажемо усім,
що Творець кожному дав право
духовний потенціал рости
і це є покликанням єдиним,
до якого життями ми спішим.

ШАНУЙМО БОГА У СОБІ

Шануймо Бога у собі
і Всесвіт до нас озветься
здоров'ям, щастям,
добротою і любов'ю.

Леліймо Дух святий
у всьому, що є навколо,
бо в ньому ми
щасливі можемо бути.

Шануймо Дух святий
бо він у всьому:
у наших статусах мирських,
він і в біді, і в горі.

Хвалімо Дух святий,
бо він нас навчає жити
і ми щасливі в ньому
молитвою цією.

Хвалімо Дух святий
піснею життя
і в справах будьмо благодіяльні,
бо він живий життям у нас.

Славімо Дух святий,
бо він у нас є творцем енергій,
якими ми лишаєм
слід свій на матінці Землі.

Засіваймо простори його
якостями Духа,
бо зростає з них
наша життєва нива.

І Дух святий зростає нами
во віки й світами
в ділах творимих і красивих
добротних і оку милих.

Славімо Дух святий,
то заколоситься нива щастям,
бо для нащадків наших
воно є ґрунт живильний,
щоб і вони жили у щасті.

МОЛИТВА

Отче наш, Творець Духа,
який на Небі і на Землі,
та освятиться джерело Твоє,
та наповниться воно енергіями
чистими, справедливими і милими,
що дасть спокій і мудрість у житті.
Дай нам поживи для нашої Душі
і навчи нас не спокушати себе
звабами життя мирського
в словах і ділах наших,
то доброта й любов нам вкаже
той путь, яким Душа нас веде до Тебе.
Хвала Отцю-Творцю
і тим, хто Дух йому стяжає
на віки вічні і нам у дні цьому.

Молитва в суспільному розумінні –
це є слова до Бога,
а Творець у нас Душею,
то поговорімо з нею.
Ми досить часто і говоримо,
коли в біду попали,
коли нам тяжко жити,
але не забуваймо з нею говорити,
коли ми в щасті
і нам прекрасно жити,
бо серце вільне
і живе у благодаті,
воно спізнало свободу дій,
тому й говорить з Богом і людьми
на мові благодарінь
і похвали.

І навіть тоді,
коли ми вже самі в собі
і в Сущому розчарувались,
то поговорімо самі з собою,
бо слова оці
з нашого ума
й життя того,
в якому ми живемо,
бо розмова ця у нас
і є діалогом, зазвичай, одностороннім,
коли ум говорить
зі своїх бажань і обставин,
то Душа й приймає всі словеса ці,
бо молитва сповідальна
... і в кінці –
ми відповідь дамо собі
енергією в ділах творимих,
ми устремління маємо і силу.
Коли обиди й гнів
покличуть в нас сльозу,
то поплачмо ізповна,
бо цим очистимо свою Душу
і життя від того хламу,
яким гіркоту створено було.
Це з нами говорив так Бог:
мовчав ...
і мовчки відповідь нам дав.
Чи не так ми часто помічаєм,
що відповіді приходять в нас
ніби то звідкілясь
і досить правильні по суті
і прийнятими є з радістю і нами.
То, знаймо, що в житті ми
вчимося краще жити,

коли діла звіряємо з Душею
досить часто у такій молитві.
Бо суть її така,
що життя вона міняє –
та все на краще,
бо молитва ця
і душі рости допомагає.
Якщо ж молитви ми
не в змозі словами сотворити,
то не журімося через край,
бо Творець її чує через Душу.

Молитва, що це –
це спосіб нашого життя;
і сила це, і натхнення,
устремління і завзяття
і цим міняє нас після цього так,
що енергія у нас бурлить і грає,
яка виходить із середини тіла,
від серця й Бога,
якого ми Душею зємо.
Узріймо кожен цей процес
і частіше до нього
свій ум звертаймо,
подякувати не забуваймо,
що ми окрилитись зуміли
і прийняли в життя своє
орієнтир духовний.

Але в житті всяк буває,
то знаймо, що від слів гнилих
і дій наших злих
не виросте хороша справа,
бо і зерно гниле

стебла на світ Божий не дає.
А зло-дій у житті досить часто
стебло здорове нищить,
а то і врожай краде –
радіє, як за своє,
бо сам став нечистим
і життя своє із ним
пов'язав навіки.
Тому запрошуємо всіх:
не загрязняймо простір
сміттям думковим і словесним
у незадоволеннях своїх,
у визнанні винності чиєїсь,
у критиканстві всіх,
чи байдужості до всього,
бо ці слова у кожному дні
лихими справами слід поганий
лишають у нашому житті,
а потім загрязняють і ті,
кому така Душа дісталась.

Але знаймо всі,
що Божа благодать
має можливості такі,
що відміє всяку грязь
з Душі того,
хто замарав її
і життя своє осоромив.
Вона ж бо мабуть
не тільки раз за життя омиє,
але і оберігати буде
і не дасть
знову Душу загрязнити.

ВЧИМОСЯ ЛЮБИТИ

Запрошуємо всіх навчатися любити,
вчимося любов пізнавати і приймати
у цім житті своїм і в оточенні оцім,
бо це є покликанням кожної людини.

Ми зачинаємося в любові,
яка є в тата й мами,
якою наповнений весь їх життєвий простір
і цю енергію любові вони й дарують нам,
вона ж дарується ще й Творцем з Душею.
Ми її починаємо відчувати вже в утробі,
приймаємо любов і ласку, пориви творчі,
якими наповнені відносини батьків,
а також ми приймаємо від них тепло і ласку,
їх мову з нами і зі Всесвітом усім.
Бо все це разом і є той індивідум,
який з'являється у світ, наповнений любов'ю.
То тут ще більш потрібно
попрацювати тату й мамі,
щоб цю енергію любові
ми щодня від них приймали,
хоча б так років до семи,
бо ці роки і така турбота
є тим духовним стержнем,
який і править нами,
оберігає і навчає, як у злагоді з Душею
все життя в любові жити поживати.

Тому друге слово скажемо
батькам в додаток:
вчимося самі і діток навчаймо

себе і світ любити.
Зразу після виходу з утроби,
кладімо дитинку матері на груди –
грудинку до грудинки
і в цьому злитті-єднанні
встановиться дихання дитини особисте,
не треба хлопати по попі,
бо це стрес уже є для дитини.
Також практикуймо досить часто,
хоча б до року, дитину брати
собі на руки ...,
хай серця у ритміці зіллються;
частіше цілуймо дитиночку маленьку,
голубимо, пригортаймо;
посміхаймося щоразу,
коли дитя муркоче,
коли навчиться нас ловить очима;
дозволяймо дитині спати у нас на грудях,
руці, або у пахві;
ротик і очі не закриваймо;
стукіт серця ми ловаймо,
бо це любов так стукає до нас.
Ми нею у період цей досить повні:
нас дитина несвідомо
оцим щастям материнства наповняє,
а ми діями такими наповнюємо її
і весь материнський і сімейний простір.

Ідилія та й годі ...
Любімо так, або інак,
аби щиро й чисто
і навчаймо цього діточок своїх
саме діями такими,

відчуттями святими
душеньку леліять,
любов'ю засіваючи щодня
їх роки дитячі.

Не має бути у сім'ї криків і скандалів,
не має бути болі в грудях від гніву і обид,
не проявляймо емоцій злих,
хоча б як тяжко нам не було,
бо це не просто, а деколи і тяжко.

Любити, любов давати і любов приймати –
це є творчість, це творіння нової людини.
А дитячі роки, наповнені любов'ю –
це її ангели-поводирі у всьому її житті,
це і наше щастя, як батьківське.

Наповнюймо життя дитяче
любов'ю, добротою, справедливістю,
довірою, ласкою і милістю,
то, будучи і старшою дитиною
і вже будучи дорослою людиною,
то її повсюди й скрізь
оберігатимуть в житті
ці якості духовні.
В її життя не ввійде
обида, гнів і злість,
бо єство завжди буде повне
і наповнене любов'ю,
то знаймо, що у повний глек
не можна налити чогось більше,
то так і в людини, в її житті,
і цим вона завдячує таким батькам,
які самі любили
і дітей цього навчили.

Ми маємо дитину не тільки народити,
ми маємо її рости: любити, годувати,
про її потреби дбати,
навчити творчо працювати,
інших поважати.

Дитина для людини,
як і ті два діла –
дерево зростити і хатину збудувати,
бо оці три діла,
які є зовні для людини,
які вона має у житті своєму
сотворити і доглядати.

Це так, як і той дім збудований нами,
це, як і те дерево, посаджене руками,
які ми на протязі свого і їх життя
доглядаємо, ремонтуємо із любов'ю,
то і нам там таким приємно жити
і вони дають нам тепло й плоди,
як і вже дорослі діти
в нашій старості долітній.

Ось таке життя і любов у ній
до дітей своїх
відгукнеться й нам ...,
а здається прості дії ...
Ой не так!, бо це має бути
процесом безперервним
і нам слід не допустити
байдужості, простою,
зневаги, крику, чи побиття,
бо цим ми можемо втратити дитину
і той дарунок Творця самого,
а відновлювати довіру і любов

досить таки не легко –
ту рану на Душі зцілити.
Не маймо страху за дитину
незалежно від її віку.
Не маймо страху ніколи, ніколи,
бо цим своїм страхом
ми наповнюємо енергією такою
єство нашої дитини
і послаблюємо її міць і довіру,
а разом зі страхом нашим
в її життя ввійдуть
і інші прояви негативу.
Страх і зло
ми поширюємо неначе радіохвилі
і цим наповнюємо дитячий простір
і їх життя на всі роки,
послаблюючи їх ауру захисну
і штовхаємо у грязь суспільну.
Ось так невдало
ми деколи так дітям «допомагаємо».

Дитина з нами не буде вічно,
не буде кожна мить і час,
то довіряймо і легенько відпускаймо,
і знаймо, що діями такими
ми дитя відпускаємо і ввіряємо
Духові святому, який її і охороняє
завжди і скрізь і, навіть тоді,
коли дитина з нами.
І як приклад: коли ми злі,
то вона тулиться до нас,
або сльозами її Господь
від злості нашої і охороняє.

Довіряємо дитині все,
щоб училися самотійності
у рішеннях її,
бо довіра й самотійність ця
є запорукою життя у щасті.

Знаймо також всі,
що довіра і доброта
ростять в людині кожній
щасливі відчуття
й любов до всього і уся.

То знаймо, що зростити
із дитини прекрасную людину
вчитися нам треба
і працювати без упину.
Тоді і плід цієї праці
возрадує не раз
і Бог нам за ці дії
присилатиме любов і благодать
постійно і повсякчас.
Бо саме так із нами щастя буде
і воно до нас прибуде
із любові посіяної дітям.

Якщо Отець нам
подарував дитину,
то і творімо й ми із неї
творчу й мудрую людину.
А найкраще, коли ми
про неї дбаємо і навчаємо
до тих пір, поки її до школи поведуть,
бо подивимося на діточок

як вони страждають,
коли ідуть в садочок
ще не укріпившись Душею,
ще не зміцнівши умом в суспільстві,
вони не хочуть йти у нього.
Вони плачуть, вередують,
вдягатися не хочуть,
а по дорозі у садочок
ідуть такі похмурі,
«волочать» ноги,
а такі батьки не розуміють,
що цим почали втрачати дитину,
втрачають очікувану допомогу,
домашню радість, втіху ...,
а там любов зникає у дитини
до батьків таких, а потім і до світу.
Життя ж без любові у дитинстві –
то дитина нещаслива
і нещаслива, будучи доросла,
бо завжди в таких дітей-людей
виникають проблеми, негаразди –
вони незадоволені усім
і життям своїм
і цим тримають обиду на батьків,
які любов у них украли,
а свою їм також не давали:
погралися дітьми, як іграшками,
хоча й живими, а потім так,
зовсім відсторонено відносяться до них
і оправдовують ці дії свої нікчемні,
що нібито цим
вони готують свою дитину в життя доросле.
Про це свідчить міміка обличчя і емоції в цілому

таких батьків, які дітей ведуть в садочок;
вони теж ніби втому мають
і хочуть відпочити... О Боже!.. від дитини –
у них і плани є на день
в ділах і для відпочинку.
А знати слід, що Творець кожному дає
такі діла і таку ношу,
яку ми здатні у житті донести
легко і без відчуттів тих тягарів,
що нібито вони у нас і є завжди.
А відчуття важкості у тому,
що ми не любимо дітей
і ми часто злі на них,
а вони це відчувають,
відчувають вони і нашу негативну втому ...
То це і є найбільшою помилкою батьків,
це і є той великий гріх у всує,
бо злість і втома лікуються любов'ю ... –
відкладаймо справи
і займаймося дарунком самі,
а якщо виникають отакі у нас проблеми,
то не водімо дітей у яслі чи садочок,
бо ні нянька, ні вихователь
не зможуть любові нашим дітям дати.
Вони навчають їх способів поведінки,
вони привчають до дисципліни
подеколи примусом і криком,
та любляча дитина є сама по собі тиха,
вона і поводить ся гідно,
а коли дитя попадає саме сердите з дому
до таких своїх «колег» злих і нещасливих,
то саме таким ось негативом
ми вбиваємо любов у них

і Душеньку дитини ...
Хоча, коли вони ідуть із садочка,
то стільки радості у них ...,
а батьки питають їх,
що ж такого у садку
вони змогли приємного спізнати,
що від радості у них блищать так очі.
Та природа радості такої
зовсім не від садочка ... ні,
бо вони щасливі, що ідуть до свого
любимого гніздечка:
де все знайоме, оку миле,
де є спокій для тіла і Душі,
бо дитина про Душу знає
більше ніж її батьки,
які і свою Душу щодня прикривають,
її не чують і не бачать
за своїми проблемами й ділами.

Небезпека є велика для дітей
у втраченій любові від батьків
і тому вони такі безсилі і нещасні,
а батьки дивлячись на це,
теж бідують і пере-живають запізніло
за таких дітей, яких самі і недолюбили.
А ця нелюбов досить часто
дітьми несеться усе життя
у відносинах поганих до батьків,
батьків уже нещасних
і діточкам своїм, сусіду і на роботу ...,
бо саме напруження відносин із батьками,
оминання спілкування з ними,
грубість, зло, проблеми наші

є свідченням прямим того,
що ми любові не отримали в дитинстві
і батьки її творити нас не вчили.

То схаменімося люди добрі й злі,
сіймо зерна доброти і любові
в кожній справі у житті,
то і є та здоба й ґрунт,
які й будують щастя на Землі.

Даруймо любов дітям,
просимо, благаємо усіх,
бо це наше завтрашнє життя щасливе,
бо це мир і спокій на Землі,
які наповнені звичайним щастям.

Посіявши любов в житті дитини,
то любов і вродить геть на всіх:
на все її життя доросле
і нам до скону у житті.
Хай живе у вас і з вами
Бог доброти й любові!

ТИХА БЕСІДА

Хтось заглядає у вікно,
тіні темні по ньому розкидає
про щось там розмовляє,
чи нас на бесіду воно зве
у емоціях своїх активних.
Придивляємося в передранковій млі
з кімнати, із дивана, осінньої пори –
та це ж погойдується кущик під вікном
на фоні нічного ліхтаря.
Ще листя є на ньому,
мабуть, і соки по стебельцях
до листочків, неначе кров, ідуть.
Хитається кущик весь – туди, сюди,
ніби то вітаючись, чи до розмови кличе,
чи, може, так попрощатися з нами хоче
із своїм сусідом, відходячи від сну,
кидаючи рухливі темні тіні
на шибки скляні,
чи то посварити хоче нас
за зло й діла лихі,
які були не раз в житті.
То люди, Боже, нас простіть
і ти, кущик, невідомий на ймення
раз зі звітками такими
перед нами ти постав.
Ти ж теж живий
і, мабуть, жити хочеш,
бо уже не перший рік
ти ростеш під цим вікном
і тільки ось тепер поговорити захотів,
чи, може, ми діалог цей сотворили,

відчувши спорідненість наших душ.
Що шепчеш кущику ти німотно,
про що говориш ти із нами,
які слова ти промовляєш,
що ми стривожились Душею.
Ти живий: ростеш, листочки маєш,
плід лишаєш по собі
ягодою сніжно білою;
можливо, і душа у тебе є,
коли при зустрічах наших
свій облик ти міняєш –
чи то у залежності від настрою свого,
чи саме так ми сприймаємо тебе?
Так, ми згодні, що і в тебе
життя біжить роками нелегке:
твоїм віттям вітер сильний крутить
і буває, що сонце понад міру гріє,
дощ і град по тобі лупить,
взимку ж морози дошкуляють,
а тобі, рідненький, ніде заховатись,
лиш корінням тебе земля тримає,
тобі силу, соки і поживу посилає.
Ось так тебе земля любить чи кохає,
мабуть, ти син її, чи брат,
що так вона за тебе дбає,
а, може, ти до Бога віття простягаєш
молитву чиниш у благодаріннях,
чуючи там свої джерела,
то дозволь кущику, брате, мій
із тобою молитву сповідальну сотворити.
Простіть нас усі і все,
бо ми тебе теж розумієм,
що бачимо краски темні у тобі,

бо вони дзеркальні у настрої нашім
і свідчать про наш стан передсмертний.
Чекаєм тебе, Нене,
смерть ти наша чорна,
а може чиста й біла
і побачити тебе все ж бажаєм
очима цими, які іще живі.
Тобі ж Боже ми віддати вже готові
твою частину, яка є у нас Душею,
бо стомились жити ми
і смуток цей, і ця жура –
то ти прийми себе собою,
залишивши тіло й ум навіки,
бо ми навік були і є з тобою
весною, літом, осінню, зимою.
Блажен той день і час,
коли сподобили і ми
пізнати і прийняти Тебе
у всій красі і чорноті життя земного,
бо і Ти таким із нами є.
То за що ж Тебе любити?
Бо ми не можем зрозуміти,
чи уявити хоча б на мить
про що говорить кущик,
про що шепочуть квіти, сонце й вітер
бо ми й не чуєм, як говорять між собою
небесні зорі і води тихі;
ми не бачим, як цей кущик зимою спить,
як Всесвіт малює цю блакить небесну;
ми не відчуваєм дня і ночі в перебігу життя,
не чуєм шепіт ночі і стоголосість дня;
ми не відчуваєм біль Твою
і не чуєм крик природи,

то для чого ми Тобі, о Боже!
в німоті світанковій
і у цьому вихорі думок недобрих.
А, може, ми загнили в житті,
або померли у Тобі,
бо у нас уже не болить й Душа
і ми покинуті й забуті усіма.
За що Тебе любити?
Є за що і ми це знаєм:
за те, що життя нам дарував,
за те, що ми спізнали спокуси світу,
за те, що Ти у нас Душею,
бо без неї життя немає в будь чому живому.
Не було б і цих питань, як свідчення пряме,
що ми шукаємо себе у Тобі,
щось робимо і творим,
але не збайдужіли ж до всього.
Завдяки Тобі ми порівняння робим
і варіанти можливостей вибираєм.
То хто ж нас в митарства такі вводить,
що спокою в собі ми не маєм.
Мабуть ми умом свідомо
не даємо Душі нас повести
у всесвітній Океан духовний,
щоб відчути, накінець, себе удома.
Мабуть не звернути нам з путі цього,
бо рух тут уже односторонній
і вибори наші будуть такі ж нікчемні,
то приймімо цю тривогу і журу,
як іспит і підказку на шляху до Тебе, Боже.

НА ЗАКІНЧЕННЯ...

Чогось сьогодні не поспішають люди
відвідувати церкви,
хоча й звучать там молитви,
але не торкають чогось вони
струн Душ людських,
хоча вони і світлі (святі)
і є фактом самої присутності
Суцього в нас Духовністю в ділах,
та досить часто ми у своїх словах і діях
тягнемось не в лоно Духа,
а за предметами мирськими,
що ваблять нас і предметами тими,
що є потребами для тіла,
а в діях чимало із людей блукають
і за ними не бачать Бога,
хоча і слово Бог вживають –
чи то для престижу й слави,
ходять по звичці все в церкві.

Якщо ми не довіряєм Духові святому
і довіри в нас нема до якостей духовних,
бо вони є світло, бо вони є святість,
то ми дійсно у темряві живемо

*і тут не допоможуть слова пусті
і дії наші такі притворні.
Шукаймо Бога у собі,
то може цим ми зуміємо
освітити путь пошуків іншим
і побачити якості прекрасні
в собі подібних...
Хто був і є у витоків духовних,
то ті, чи той не шукали храмів,
не шукають і понині,
а чимало з них шукають спокою Душі,
а якщо Творець і дав нам таку можливість,
то він знав і знає,
що це є нам по силі Тіла й Духу
і все Ми виконаємо у радості людській.*

В щасливу путь!

ОГЛАВКИ

<i>Слово до Читача</i>	3
РОЗДУМИ	6
ДУХОВНІСТЬ	10
ЗМІНИ У СОБІ... ..	13
У ДОРОЗІ	16
ЗУСТРІЧАЙМО РАНОК	17
ОСІНЬ	20
ЗАСВІТИМО СВІЧУ	22
ЛЮДИНА	24
БЛАГОДАТЬ	28
ПОВЧАННЯ	31
ПЕНСІЙНИЙ ВІК	34
СПОВІДЬ	35
ХРИСТОС	41
РІЗДВЯНКА.....	52
ЖИТТЯ – Є ОСНОВА ВСЬОМУ	53
ВБИВСТВО Є ЕНЕРГІЯМИ ЗЛА	54
БЛАГО	70
МРІЯ	74
ДІТИ	78
ЧУЖИХ ДІТЕЙ У СВІТІ НЕ БУВАЄ	80
ВАГА	85
ТО В ЧОМУ СМИСЛ ЖИТТЯ?	88

ДІЯ	91
МИЛІСТЬ	94
ПОШУКИ	95
ВІРА	101
ТОЙ	123
ПРОСТО	129
НА ВСЕ СВІЙ ЧАС	131
ДОРОГА ДОДОМУ	135
РІДНА СТОРОНА	138
ЩАСТЯ	142
ДОЛЯ	145
ШАНУЙМО БОГА У СОБІ	147
МОЛИТВА	149
ВЧИМОСЯ ЛЮБИТИ	153
ТИХА БЕСІДА	163
НА ЗАКІНЧЕННЯ... ..	167

Літературно-художнє видання

Сергій МИКОЛИН

Р О З Д У М И

Поезії

В авторській редакції

Автор фотографій на обкладинках книги

Б. Богдан

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт: <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

*Віддруковано зі збереженням усіх лексичних
й орфографічних особливостей мови.*

Підписано до друку 05.01.2018 р. Формат 60х84 1/16.

Папір офсет. Гарнітура «Cambria». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 10,0. Наклад 100 пр. Зам. 1.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».